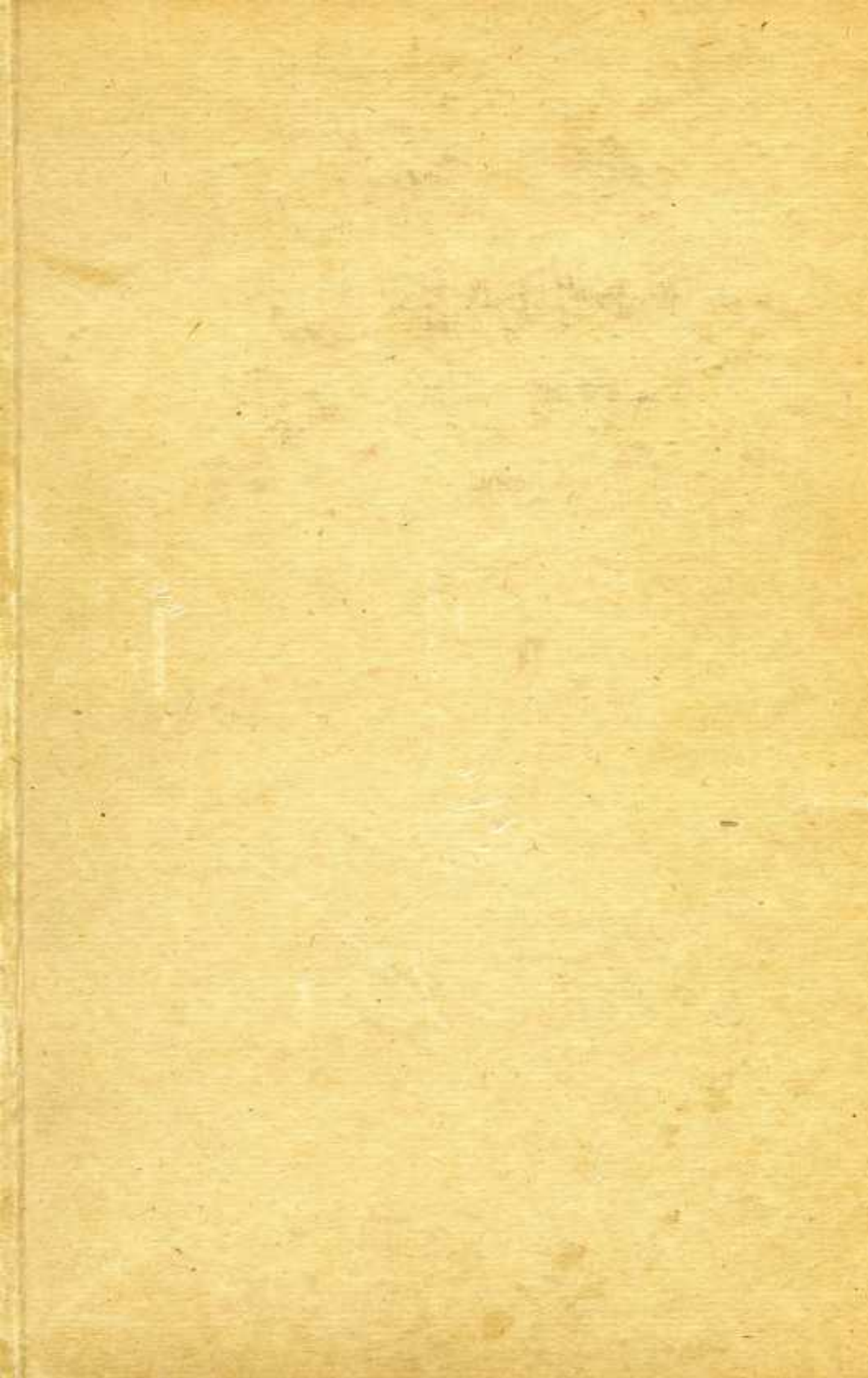

"A aj, člověk nějaký vodnatelný byl před ním."

/ Ev.s.Luk. 14/2 /

N Ě J A K E J V O D N A T E L N E J

P A P Í R O V E J Č L O V Ě K

J i ř í m u N Ě M C O V I

k jeho pětadeřicátým narozeninám

a

M a r t í n u J I R O U S O V I

k jeho návratu z Mírove

Ř Í J E N 1 9 7 7

"A aj, člověk nějaký vodnatelný byl před ním."

/ Ev.s.Luk. 14/2 /

N Ě J A K E J V O D N A T E L N E J

P A P Í R O V E J Č L O V Ě K

J i ř í m u N Ě M C O V I

k jeho pětáctýřicátým narozeninám

a

M a r t i n u J I R O U S O V I

k jeho návratu z Mírova

Ř Í J E N 1 9 7 7

Vivat Magor*,
vivat Senilis**

"Dítě, které se spálí, miluje oheň."

Oscar Wilde

"Takový je život v Ječny."

Věra Jirousová

Předmlouvající uvítal nabídku pořadatele sborníku, aby tento sborník opatřil předmluvou. Dostalo se mu zde příležitosti umýt si ruce nad padlostí vlastní, pořadatele sborníku i jiných. Dovolte krátkou rekapitulaci: Pořadatel sborníku uspořádal sborník. Sic! Dedikuje sborník renomované osobě. Sic! Sic! Dodatečně sborník kodedikuje další renomované osobě. Sic! Sic! Sic! A předmlouvající se spolu s 36 dalšími osobami nechá v tomto sborníku zastoupit.

Padlost nad padlost!

Omluvou pro předmlouvajícího je, že svou padlost narovnává touto předmluvou a že jej s oslavenci pojí skutečnost, že oba - propuštěnec i jubilant - stejně jako předmlouvající stagnují v zenitu. Jádrem pudla je, že osoby stagnující v zenitu se spíše stávají terčem chvály než pochopení, což exemplifikuje tento sborník. Deficit na kontě pochopení však nesmí být přehlušen burácením potlesku. Pochopení osob stagnujících v zenitu je svízelné a vede k němu jediná interpretace, která odkrývá dno zmíněných osob, byť za cenu určitého zploštění.

Osobu Magora lze pochopit na půdorysu hřiště pro českou házenou, kde tento "páter Vrba českého undergroundu", jak jej kdysi ocejoval Jan Steklík v restauraci U Glaubiců, jako obránce, podle pravidel hry uvězněný ve vlastní obranné polovině, donášel získané míče k půlící čáře a podával je svému bývalému budoucímu švagru, útočníku téže hry Janu Ságlovi.

Osobu Starýho lze pochopit na půdorysu církve nej církvovětější, kde tento "encyklopedista a montér", jak se o něm vyjádřil dr. Kazimír Večerka bohaté paměti, podle vlastních slov původně byl, pak se díky partizánětině filosoficko-teologické,

k níž se později připojila i partizánština mravní, ocitl mimo církevní teritorium a nakonec, aniž by svou vychýlenou polohu měnil, zjistil, že se znovu vrátil do lůna církve, jež se mezitím rozšířila natolik, že začala být plnohodnotně hodna svého názvu.

Zbývající z osob stagnujících v zenitu - předmlouvající - není předmětem této předmluvy, ale každý cum grano salis pochopí, že osobu předmlouvajícího lze pochopit na půdorysu těchto žádků.

* Magor: latinský překlad pojmenování Magor

** Senilis: latinský překlad pojmenování Starej. Tento překlad má svou historii, na které se rovnou měrou podíleli předmlouvající a Starej. Starej po Magorově svatbě předmlouvajícího požádal o latinský překlad pojmenování Starej. Předmlouvající doporučil opisně neagresivní Non novus. Starej tento návrh vetoval, řka Vetus. Předmlouvající tedy vypracoval novou a definitivní verzi a Starej po konzultacích s latiníky a rodinnými příslušníky musel přistoupit na oboustranně přijatelný a významově nejeadekvátnější překlad Senilis.

Magorovi k návratu z výchovného zařízení

a

Starýmu k pětáctyřicátým narozeninám

Není to mnoho let - a jak jsme byli nespojití. Není to mnoho let - a jak jsme byli nejistí. Co hlouček, ba někdy co člověk, byli jiný svět. Jeden byl militantní oprávec církve samospasitelné, druhý totéž u církve reformované, třetí byl ultralevý maoista, čtvrtí hlásali nejstriktnější hippieovskou neangažovanost, pátí viděli jen absolutní estetično, šestí jenom pili pivo, ale ne víc než ti ostatní, sedmí... a tak dále. Najednou jsme zjistili, že náš zcela privátně koncipovaný způsob života je angažovaný a subversivní, ať chceme či nechceme. Spočil nás pojednou Koch, když byl zabit, nebo Mirka, když se zabila, nebo náraz zvenčí, proces s Plasty, společně zakoušená bezmocná bolest nebo společný hněv? Jistě i všechno to. Ale každé sjednocování si vytváří svoje krystalizační ohniska, bez nichž nedojde k jeho realizaci. A u nás jste se takovými dvěma ohnisky stali - aťsi pretendentů bylo kolikkoli - v průběhu let vy. V průběhu let jistého politického dění v naší zemi a v průběhu vašeho vlastního vyrůstání - totéž je nepochybné. Ani nechci mluvit o tom, což je všem, nahore i dole, dnes už jasné, že teprv z tohoto našeho sjednocení kolem vás, když vševládnoucí nesmysl vyvolal proces s Plasty, teprv z toho tedy, a jen díky tomu, vyrostlo od počátku roku 77 sjednocení ještě širší, ať se k jeho politickému obsahu staví kdo chce jak chce /třeba jako já ne pozitivně/.

I když se zdá, že se věci dějí náhodou, není to úplně jen náhodou. Není náhodou, že jste všem věnovali vlastně veškerou svou životní aktivitu - po léta a léta, denně dvacet čtyři hodin. To je velký dar - to je největší možný dar! To je takový dar, který nemůže být nepřijmut, stejně jako jiným je nejvíce ze všeho solí v očích.

To, co děláme, děláme vědouce - a právě i díky vám. Jistě je nás na první pohled k smíchu málo. Jistě jsme velice snadno zranitelní, rozehnatelní, potlačitelní. Ne nám všem je vlastní ten způsob odvahy jako je váš. Nezákonnost zmůže mnoho, velmi mnoho. Ale básník má v rukou hroznou zbraň: PŘÍŠTÍ GENERACI.

Egon Bondy

"Ale když činíš hody, povolej
chudých, chromých, kulhavých,
slepých."

/Ev.s.Luk. 14/13/

slovo před slovy jako předvoj před vojem jako předtím sme
stáli a domnívali se a teď stojíme a domníváme se jako před
lety teklo pivo a padaly hvězdy a voči zaslepoval hvězdnej
prach tak teď teče pivo a padaj hvězdy a voči zaslepuje
hvězdnej prach jako na válečný louce se zkrřížily meče tak teď
se zkrřížej meče /starýho meč a magorův meč/ aby rozřaly oběť:
"BACHRATOU VODNATELNOU PAPÍROVOU POTVORU NASÁKLOU LOPATAMA
SLOV" ...a každej si vodnese svůj díl /jak radila jistá
důstojná žena/ aby vlci se nažrali a kozy zůstaly celý.

"...chuj s tím!"

"...níčoviny" /hlasy kolemjdoucích/

Od rána se-A řekl jsem-Byl jsem jakoby-A opakovat svou-Non est
simile-V splývavých větvích-Nemohl bych prosím-Je zřejmě
nezbytné-Umírala jsem-HIER! BIER!-A mraky byly-I viděl farao-
-Na krku se-V zemi útočících-Důstojenství tvojí krásy-A jaro
bylo-Noci protažené a-Pán říká, dům-Chodím mezi květy-Mladej
může, starej musí-A jiný trans-Pro větší blaho-All you need-
-Když jsem vyšel-Deprese depresi-Přemějšlej člověče, přemějšlej-
-Bratr Osel, pekelná svobodárně v Ohrazenicích-Chodil po
rukách-Po noci půldenní-Vstoupil do lokálu-Z božího lůna-Už
vím dobře-Den vystoupil z-Nad horami třeskutě-Beer drinking
with friends-Co dělá lev-Sochy stvořené pro-Kostěný ráje...

/zmapovanéj výtažek příštího/

Je třeba přeseknout 78 let starýho dvojstarce srostlýho v pa-
pírovejch hýždích. sou v tom léta a metry. 540 metrů u starýho.
397 metrů magorovejch + 28 metrů propastnejch.

"...já to píchám..." /hlas kolemjdoucího

K.U.K./

zbytky opadávající z těla jako zimní údy nebo padající podzim-
ní či podzemní listí...

"padej!" /hlas kolemstojících/

M . B E N E T K O V Á

1945

Od rána se ozýval křik, střídavě ze všech místností naší rozlehlé domácnosti. Bratr s maminkou třímali tatínka, do té doby hroživou hlavu rodiny. Drželi ho každý z jedné strany, smýkali jím z pokoje do pokoje a vyslychali ho. Byla jsem ráda, že si mě nikdo nevěší, říkala jsem si ha ha tentokrát si to odnese otec místo mě.

Otec měl nové světlé šaty a obličej ustrašený jako ještě nikdy. Co jsi za člověka hřímal veliký bratr a cloumal tatínkem stejně jako ten to kdysi dělal s referentem Národního výboru, když potřeboval dostat svého nepříteliš vnímavého syna na školu. Jsem vzdělanec pípá otec nejistě. Oj oj uchichtla se trpce maminka a bratr útočil dál. Tři roky Paříž hm, několik let studia a nikde ani kousek diplomu. A zde to máme řval bratr dál a rozvinul dlouhý svitek papíru. Nabrala jsem kuráž vatala a vykřikla do otcovy bídy ve tváři, "co jsi za člověka" ukazovala jsem jistým prstem na svitek. Otec se oběma vyškubl a hnál se na mě s napřaženou rukou. Bratr již hlasitě a nesmlouvavě četl ze svitku a otec na mě zapomněl.

Jan Dech /to je tatínek/ oboustranný sirotek od desíti let, po smrti rodičů živen sourozenci, z gymnázia vyloučen pro zpupnost. Z ciziny o něm není zpráv, svou tamnější činnost zřejmě z pádných důvodů tají. Deset let přibližně věrný své ženě. Jednou, v krajní situaci, si v poslední chvíli oblékl spodky, otočen zády ke své přítelkyni lékárnici a desetiletí se ctí absolvoval. Zde nutno připomenout hroživou situaci lékárnice, která již byla svolná. Zřejmě věc překonala, stala se totiž knotrou druhého dítěte Jana Decha.

Postupně byl Jan Dech traťovým dělníkem, řečníkem, placeným funkcionářem, dělníkem čištění města, taxikářem a mezi tím vším dvakrát otcem a rozvedeným cizoložným mužem. Co jsi za člověka křičel bratr, co jsi za vzdělance volala maminka, co jsi za otce přidávala jsem se já. Otec mlčel a mládnul nám před očima, tolik vzpomínal, tolik chtěl odpovědět co je za člověka, z jeho úst nevyšla slabika. Dívali jsme se na něj se směsí odporu a obdivu. Ruku jsem položila na hrud a ucítila jsem lehtání chloupků, pootevřela jsem oči a viděla zlatavo. Jsi můj, chystala jsem se říct, neboť mně byly čtyři, ale Jan Dech muž středních let promluvil dřív. Miluji tě, řekl, a já jsem se s obavami rozhlédla kolem. Dech se mi zadrhl strachem, ale né, v tom pokoji jsme byli opravdu sami.

MÁ JÍ

Tiše velice tiše, snad od hlavy přichází
hebká a jemná sjíždí s ramen dolů
dolů až klín ztěžkne a naplní se.

Bezmocné stvoření

s ní

proti ní

bezmocná anebo mocná
jedině v tom místě mezi nohama
tam s vyceněnými zuby
a vlhkým lesklým jazykem
v přilnavém teplém doteku
není k zahnání
bolí a laská
už není jiného místa na světě kromě ní
ona je celé místo

do času

Než odejde, snad hlavou odkud přišla.

Život prasete

Domy plné otylých, domy plné pilných, plno domů

Příběhy ulpívají na prasotech	Když byl pašík malý sele
prasátka kvičí na jatkách	neměl v světě nepřítele
řezníci bourají čtvrtky a půlky	
ženy stojí frontu na	ze dvora mu snesli všecko
bůček krkovici šunku	chovali ho jako děcko
ve frontě se předbíná	když byl pašík trochu větší
knedlíky vedle prasečího masa	
zbytky soukromým pašíkům	naďáli s ním plno řečí
přežraní sní prasečí příběhy	
po nedělním obědě	
úsměvy bližních na sebe	a když ztlouatl ještě více
hádky bližních se sebou	naďáli z něj jaternice
Cesta z talířů do potrubí, potrubí do řeky, řeka do moře.	
Moře se páří, déšť padá, z nebe ani jediné prase.	

I . B I E R H A N Z L

1958

A řekl jsem NADĚJI:
jsi mostem nad nejistotou
vysuš tedy její prameny!

Na odpověď čekající hlasy zvonů
Ji rozněcují a čas
dodává prudkosti jejím pohybům
do mříží duše když buší kameny

jdoucí vstříc nenaplněná strádá křišťálová jezera
ta také nenasyčena trojí však já dosud neutopen
když stojí přede mnou proč stále neschopen jít
prostě proti hrázím ne podiv jim ukázat strach
strach před NEJPRVOTNĚJŠÍ

Vždyť na odpověď čekají hlasy zvonů
Ji rozněcují a čas
dodává síly jejím kamenům
snad poručit těm z hluchých
k úprku do jejího lůna
ach LÁSKO abych byl
ABYCH BYL

/2.května 1977/

ZJEVENÍ

V pusté komnetě kdesi v horách
oněměl chladný jitřní vítr
nepozván totiž
obtěžoval
jinak klidný plamen svíce

zrcadlíc se
zahalený v křišťálovou duhu
nechával mne nevidoucím
v tážající se něze TVÝCH očí
PROTOŽE ONY JSOU ZASAŽENY LÁSKOU

/1.ledna 1977/

vymknout se z objetí MILOSTI
a dát se všanc netopýřím radostem
co nás úmyslně obcházejí a přitom stále útočí
jsou ve všech podobách
objímají nás
jako vzdechy té nejubožejší z květin
jako STÍNY ŘEZAJÍCÍHO SNĚHÍ.....

/14.7.1977/

E . B O N D Y

1930

Dnes, 17.3.77, jsem měl ráno tento sen, který jsem zapsal hned po probuzení:

Byl jsem jakoby divákem v divadle či později v biografu. Několikrát jsem se cítil být jakoby vtažen do děje, ale zase jen jako pozorovatel nebo posuzovatel: všechny tyto případy v textu uvedu.

Budu vyprávět se snahou po souvislosti a přehlednosti, aniž bych však dodával cokoli, co by nebylo bývalo ve snu. Svůj komentář uvedu až v závěru. Ihned po probuzení začala pracovat cenzura a měl jsem značnou práci, abych ze snu zachránil co možná nejvíce. Pak jsem sen hned vypravoval, abych ho podržel v paměti, a nyní ho zapisuji.

Sen:

Jakoby na jevišti jsem viděl toto: žena středních let, ze zámožných středních vrstev v USA dnes nebo velmi nedávno, pořádala ve svém domě jakýsi kulturní pořad pro staré a nemocné. Jak se brzy mohl divák přesvědčit, byla to žena zcela průměrná po všech stránkách, asi manželka nějakého dobře etablovaného pastora, sužovaná potřebou lidumilnosti, až z toho byla mírně hysterická. Tento hysterický charakter, celá ta lidumilovnost, byly však jen svrchní vrstvou zakrývající nevyjádřenou touhu po poznání boha. V takových rodinách a společenských vrstvách se už v boha totiž vlastně nevěří a tak se ani vůbec nepředpokládá, že by ho bylo možno poznat. Proto taková touha musí zůstat nevyslovená i před sebou samým. Dobročinnost dotyčné paní byla skutečně velmi rozsáhlá. Zde i na dřívějších jejích působistích. Jak se později ukázalo, zřizovala knihovny pro černošské ženy a děti, spoření pro děti, péči o nemocné a přestárlé z nedaleké nemocnice a z nedalekého starobince atd. - a nakonec si zřídila ve své vile jesle pro kojence pracujících matek z nedaleké továrny a bylo tam umístěno 40 kojenců.

Nyní tedy probíhalo to kulturní odpolední představení pro přestárlé. Na podiu u klavíru někdo hrál a zpíval nějaké schubertovské písně. Paní byla u toho na podiu. Ale nedařilo se. V domě se co chvíli ozývaly nějaké hluky: někde praskly dveře a vypadla okna, pak se někde sesypala spousta nádobí, kdesi v

garáži jakoby vybuchla bomba propan-butanu apod. Hluky rušily představení a paní byla z toho nervózní. Přestárlí tupě civěli, ale paní měla dojem, že se jim musí stále omlouvat. Jen jeden dědek projevoval účast na představení a to tím, že si vůbec všiml těch hluků a rušení produkce, komentoval to, stěžoval si na to - to tu paní zrovna těšilo, že má aspoň nějaký "kontakt s publikem", ale pak ji to začalo srát a přála si, aby dědek už dal pokoj, zmizel, nemusela mu líbezně odpovídat. No, prostě povrchní americká polohysterická panička. Nevzbuzovala žádné sympatie i když kupodivu ani ne antipatie, byla jen pozvolna směšnější a směšnější. Její manžel byl jen trumpetista, "pobíhal" tam trochu bezhlavě.

Služebnictvo přicházelo oznamovat ty různé příčiny hluků, a když paní se na ně tak trochu obořovala, dávali výpověď.

A tu se ozvalo velké hřmolení - dům se celý snad trochu zachvěl - do sálu vletěla nějaká ošetřovatelka a vykřikla hroznou novinu: zřítíl se strop v sále, kde byly jesle, a zabíl a pohřbil 40 nemluvňat.

V tom okamžiku ztrnutí a hrůzy uvědomila si náhle paní, že se jí tím dal poznat bůh.

Oblil ji pocit nekonečné blaženosti, přímo libidinózní. /Ve snu jsem tenkrát poprvé "vstoupil do děje" tím, že jsem odlesk toho jejího pocitu ucítil též: nebyl to žádný pocit "jasu" nebo "vytržení", které znám, ale výslovně pocit blaženosti, ne však orgiastické./ Trvalo hodnou chvíli, než se paní vůbec začala zajímat o dění kolem, neboť ohromení z nečekaného zázraku a daru, že se jí bůh objevil, vše přehlušovalo. Ostatní si zatím mysleli, že zkameněla hrůzou, ale opak byl pravdou. Zatímco ostatní začali běhat - a jen přestárlí dál tupě čučeli - stála uprostřed podia a věděla, věděla, že poznala boha, protože se jí dal poznat.

Posléze však se probrala k ní hrůza z toho, co se stalo. Běžela do auta uchváćena panikou - snad aby jela do nemocnice pro pomoc, snad do té továrny pro ty nic netušící matky.

Teď teprve ji napadla hrozná úvaha: "Ano, bůh se mi dal poznat - splnil to, co jsem se ani pomyslet neodvažovala, je to poznání, které bylo výslovně určeno jen a jen pro mě, to eviduji naprosto bez omylu - ale co jsem zač, jestliže pro to, abych docílila toho, aby se mi bůh ukázal, muselo zahynout 40

děti!" A dál: "Jsem tím, že se mi bůh ukázal, vyvolená nebo prokletá, největší hříšnice, když 40 dětí kvůli mně muselo zahynout?" Jímala ji z toho čím dál větší hrůza. Cítila, že není možné, aby za smrt 40 dětí nebyla prokleta - a přitom bylo jí bez pochyb jasné, že se bůh ukázal pro ni a jen pro ni. Modlit se v takové situaci by bylo už snad svatokrádeží. Největší milost a největší hřích v jednom!

Nezastavila u továrny, jak snad původně chtěla a jinou cestou jela zpět domů. Tu jí z čela skanuly krůpěje krve na rty a s ohromením zvolala: "Což je možné, aby krev chutnala tak přesledce?!" Ale než se mohla z toho vzpamatovat - byla to krev těch dětí, nebo její? - už byla u domu, kde před zříceními jí už klnuli lidé.

Na tomto místě snu jsem začal hru či film kritizovat a s někým o tom polemizovat. Uvažoval a říkal jsem, že to je lacině vyspekulované, nevěrohodné, přehnané, spektakulární - typicky americký kýč pro střední vrstvy: dotknut prstem božím a současně jsem toto bezbožné přání zaplatil nutně tím, že jsem nejhluběji zhřešil, 40 životů to stálo... atd. A tu jsem byl vyzván, abych shlédl tu hru či film ještě jednou: a vskutku: začalo to od začátku znova. Probíhalo to skoro nachlup, stejně. Ale v okamžiku, kdy přijde zpráva o zřícení stropu v jeslích, se děj trochu změnil.

Paní teď už hned cítila to výše uvedené dilema. Byla z toho moc špatná. A tu přistupuje ten dědek, který ji do té doby otravoval stížnostmi na přerušování představení a začne jí domlouvat asi v tom smyslu, jako: "No tak jedem dál... pokračujme... Jen dál..." a podpírá ji dokonce. Ona ho odhání, aby jel autobusem pryč s ostatními, on: že až s ní a jejím autem atd. - zde nejasné vzpomínání moje - ale dědkova úloha splňuje svou funkci: žena si jaksi začíná uvědomovat, že opravdu není ještě všemu konec:

Její úvaha teď:

Nepochybuje ani na vteřinu, že se bůh ukázal jí. Jak je hrozné, že to muselo být za takovou cenu! Co to znamená?

Neuvažuje už naivně o tom, jak se tím stala současně vyvolenou boží a současně potrestána největším hříchem. Vidí teď dál:

Co jsem já, že jsem byla vyvolena tak strašným způsobem?

Tak strašný způsob by byl ^{ještě} ~~uměřený~~, kdyby se jednalo o nějakého velkého člověka, světce či hříšníka, ale já jsem naprosto tuctová osoba po všech stránkách - proč tedy já jsem byla zvolena tímto způsobem?

Tato myšlenka vede k lásce a k pokornému přijímání už tedy všeho. Naboť takovéto ukázání prstu božího je tak masívní, že před ním už vše zmlká, jakékoli úvahy o "Pane, nejsem hoden" apod. Žena se sice ptá "kdo jsem já, že...", ale ví už, že je nezměnitelně určena a bere to okamžitě. Jen zprvu nesmírný údiv - a vědomí, že nikdy sama od sebe nepozná to "proč".

Teď se do snu vsunuje výhled na to, že byla takto zvolena v předvečer zkázy lidstva jako jedna z těch namnoha, kteří přežijí - a opět jen údiv v pokoře: proč vybrána jako jedna z nich já, která neumí nic a nic nemá skutečně žádnou kvalitu...

Následovalo probuzení

Cítil jsem dobře, že sen se netýkal mne, v tom smyslu, že by tu byla záměna s tou ženou. Měl jsem však pocit veliké vážnosti. Opakuji, že při reprodukci snu jsem se pokusil o záznam co nejvěrnější, nikde jsem se nesnažil zesílit dojem, spíš naopak.

Čas křtitelský čas rozcestný
na kterou cestu vkročíme
či na tu zdravého rozumu konzumentů
či na tu pozitivní služebníků režimu
či na tu samospasitelnou povýšených a nezkoumajících
Naše cesta je úzká nejužší
krok do strany a už jsme úplně vedle
bez vůdce sotva nesejdeme
a v tomto čase křtitelském rozcestném
kdo nám může být vůdcem -
ani svědomí
jím není
Jen slituje-li se Utěšitel
můžeme se nadít záchrany
- přijde Utěšitel
přijde ve svůj čas
možná když nám se bude zdát už pozdě
možná když už budeme jen hynout v hospodách
a obklopí nás sluncem

9.3.77

Na větvi bezlisté slyšel jsem
vrabce opojeného jarem
Ubohá azalka za oknem
holé krčky větviček s podrytým zdravím
od loňského nezalívání
z pár lístků vyhnala poupata
ach jaká to radost
mně darovaná
A jak nás opustil kos
jehož jsme nemocného krmili
neboť si vzpomněl jak u nás na jaře hnízdil
ještě plný elánu
a teď už pára nad hrncem
Poslední dva dny už jenom seděl
na naší pavláčce pod naším oknem
ani na noc neodletěl
až umřel
Přivítá nás v den naší smrti

přijde zazpívat pod okno
a na kouzelném koberci neseném ptačí brigádou
odletíme do nebe zvířet kozlů kozorohů faunů a vil
 pryč navždy ze světa lidí
k opravdové práci

Mluvil jsem opět s panem Lopatkou
rozběhlo se zas nové zatýkání
zatímco já jsem psal o Herakleitovi
seděli v Ruzyni Němec a Věra Jirousová
obvinění z nejabsurdnějších zločinů
a Věru si tam nechali

Nevíme dne ani hodiny kdy si vyzvednou nás
a kdy zničí vše co jsem napsal a píšu
neboť už skoro všechno po různých lidech zkonfiskovali
Jen málo teď zbývá exemplářů
že sotva se dočkají toho konce za třicet či sto třicet let
kdy se lidstvo pozře či uškrtí
svou technikou svou válkou svým dětským ach běda tak dětským

rozumem

Neboť děti neuvědomujíce si to jsou zlé
Pak u nebeských slunců nebeský pivo
nám nalejou Mirka a Koch

10.3.77

Písňová poezie těch co jsou dnes mladí
je tak plná bolesti a osamělosti
že i mne to děsí
Je to sebetřýznění

A přece právě v této době
cítím takovou potřebu poezie slasti
opojení krásou sněním a uchvácením touhy
Ten blažený život Sourozenců tváří v tvář konci
ta poezie každého jejich kroku
za jednu krásnou báseň stojí zato i umřít
Do samého konce jsou nadšeni láskou krásou a touhou
i když už ta touha bude pozítří zánikem ukrácena

14.3.77

Jen nejvyšší hory zůstanou
všude se rozprostře voda
s nebe i zespodnosti
bude padat a bude se vylévat
lidi a zvířata budou se tisknout
k sobě v úzkosti a na úzkém prostoru
a s bázní zírat na svět tak změněný

V té době nastoupí mory
a budou decimovat žijící
ba jen jednoho ze sta ušetří
Děti budou umírat matce v náručí
milanky se rozpadnou před očima milenců
otcové budou zabíjet syny kteří se nakazili
jen aby někdo přežil

Jak za nejstarších dob
bude tvrdost naše jednání
opuštěná technika nebude fungovat
nebude nikoho kdo by ji znova rozběhl
Na vysokých horách bude se třásti lidstvo
mužci se jen sesednou aby žili to
co je žitím tváří v tvář smrti
Budou opuštěni a budou tomu rádi
Konečně budou osvobozeni od ručení za lidskou společnost
za sám lidský rod

15.3.77

Brzy uvidíme svět celý Petřín
Stromy uklánějící se až tvoří klenbu nad cestou
květiny fantastické z celého vesmíru
zříceniny budov
v nichž pracuje spodní voda

Brzy uvidíme svět celý petřínovitý
býlím zarostlé pěšiny
křovím skryté jeskyně
sesuvem půdy skryté lidské stavby

Najdeme semo-tamo oprýskanou emajlovou tabulku
že zde byla gulášová polívka za dva krejcary
později za deset korun
pozůstatek okna
na zemi ležící dveře

Rozkošatělým stromovím a křovím
sotva tu a tam uhlídáme pražské věže
pozvolna padající
Most Prvního máje dříve Legií dříve Ferdinanda
ještě dlouho bude sloužit

ale nikdo po něm nepřejde
Pomalu uvidíme svět celý Petřín
obnovou poezie bude naše hledění
tajemná krása bude všude kolem nás
a obnoví se metafora a pocit závratné krásy
21.3.77

Děšť se na mne vrhl prudkým větrem do očí
hvízdali oba že nebylo nic slyšet
předě mnou lesík se chvěl
nad hlavou hřebeny hor
Šel jsem paleolitickou krajinou
mokry na kůži s vlajíci vlasy
jen vlak prořízl tmou tmoucí

Divně nespokojen divně šťasten
málo píšu a mezitím zalézám do postele
tragický rok běží dál Jirous je ještě v base
párkrát denně vyskakují z postele
neboť si pořád zapomínám klást tužku a papír na židli
dnes jsem dokončil tíživou ochromující Indii
a jak jsem nakoukl do čínské filosofie ocitl jsem se bez
přechodu v ráji
hloupým je filosofie hloupá
moudrým je věčností beze smrti
je šílené že právě tento celý rok se raduji

což jsem v životě dosud nezažil
až na opíjení se v mládí - to byla slast -
den za dnem a teď už ani nepiji
Fialově zelená obloha v podvečer
a pod ní sám jsem byl poutník
v dešti vyprahlé hrdlo
a stále jen to vědomí že je to krásné že je to krásné
23.4.77

Jak bych nechtěl mít
před sebou dalších ještě sto let!
Ptáci se vracejí od západu
teplý víchr žene se kolem mne
s vůní prvního jarního deště
Hory na obzoru se zamodraly zešedly zčernaly zašly
Všecky ty věci tu
sdělují hluboký význam
ale chtít je říct
selhala by nám slova
Tmou kráčím do cizí hospody

25.4.77

Nad krajem výbuchy nadzvukových letadel
po silnicích vozy sovětských oficírů
to jsou mé střední Čechy moje rodná zem
z které mám čerpat svoji sílu

Věřil jsem že tu chodí víly pokud jsem
se sem nepřestěhoval Teďka vidím dost
často a z blízka deformované opice
které maj velké kozy velký zadek a bambulatý nos

Ústa mají jako rány od boxera
Nakřivo nebo vyšpulenou zpuchlostí
no a ta ňadra o nichž snil jsem včera
jsou zplihlá samou tučností

Zrak mají hrozný jako podlé zvíře
které se stále bojí a proto útočí
ve zraku poznáš že nemilujou ani vlastní děti
natožpak někoho kterež s nima spí

V nepředstavitelných šatech promenují
s drby od jednoho krámu k druhému
Sto korun pro ně není peníz - jejich muži
musejí krást dvakrát nad normu

Jejich opovržení ke mně i když jsem jim cizí
přesahuje snad každou myslitelnou mez
zvířecím instinktem poznaly vyvrhele
který je ještě navíc básníkem

4.5.77

Bláznivá hrdlička

Bydlí na střeše pod námi
od té doby co někde ztratila tu druhou
chodí špinavá a neupravená
počíná si jako cáknutá
když houká klaní se kosovi
nikam pryč neodlétá do krásných parků
je nám líto že jsme ji v zimě odháněli od našich brabců
když jsme nevěděli že je tak sama

Bláznivá hrdlička je taky pánbůh
stvořila svět s ním ještě předtím než nebylo Ničeho
zůstala od toho popletená
Bude nám i po smrti houkat
že i my jsme taková ztracení

14.5.77

Veliké je moje štěstí
neboť znovu napsal jsem
něco básní na náměstí
božím kde jsem domovem

Nejsem tedy odtud vyhnán
pro svou práci pitomou
naopak: k veškerým hymnám
prostě připojím tu svou

30.6.77

V . B R A B E N E C

1942

První sebedudy

A opakovat svou hláupost dokud nevystřízliví svět
kolem jsem nepochopil vůbec nic už se stalo proč
chodíš tak sám okolo domu to bylo jinak když hořel
most od ich k du poslední možnost vyprávět se
archepitomosti na nic bych nezapomněl z toho co vím
theologia viva na plátně pod vodou lovit peníze
abych se vracel na stejné místo ve stejnou dobu
jako já cestou kolem cestou do kruhu z hor k moři
v ulitách sněží do hlavy sněží v těžítku na stole
láma probíhá po vrstevnicích je to plán světa vstup
volný úplně a nezavřeš se v chrámu ruší věčný oheň
a žerty špatně říkáš první hlásky tetovaný mraky
to je představa blázna a svatý lidi možná svatý
nadšení svatý prádlo a minuty ticha čas uvnitř od
důsledků zpátky se sen odvine je nekonečný jen
příběh ale konce známe rád bych slyšel vyprávění od
začátku omnipotentia a dobrá kořalka dobrá! co
praští se mnou o zem v těžké modlitbě druhých dnů
druhých zvířat očí z druhé ruky koupených snětí citů
v krajině která určitě ve chvatu na autobus se
nezastaví hvězdy když padají přát si aby hvězdy
padaly a houby po dešti a hvězdy po dešti a svíčková
a roštěná a barvy sežerou všechny a komorní a za
zpěvu zpátečnických písní co to je na mě šest porcí
holoubátek z kurníků sv. apoštolů není zcela
zdravas Maria vita brevis Kam s ním pane K. snad se
nehněváte na literaturu ani snížit se padnout
nevysvobodí je nemocná potvora dračí a nechápu proč
a nechápu stotrnou růží ani sedmiboletnou povahu
a druhý den je mi zle je marný křičet u piva a
plakat lidem do očí plnou hubou troubit kadence
cvičit na sletě sokolíků nezávislých a převislých
a obřích orlíků zvíkovů vltavalabíchlouný je to
trapas bejt velitel cely s parádou okolo trikolorou
kordem po boku na zadku kohoutí peří pro drahý
buzeranty mám cit pro krásu a uráží se pro každou

maličkost jen dál je to zatracená šance a neuhlídáš stádo ani ze zdí z který strany budeš stát je načase vyjet si na slony a volit radžu a bílýho koně v ten den narozenýho není divu najít cokoli jen vyjet to nebude trvat dlouho a vzlétnout to nebolí je to v meditaci snadná úloha buď zdráví krutá rada nad rady všecky neboť se topíš kam dohlédneš je pojmenováno po tobě všechno kam jen dohlédneš je zmatek pojmenováno po tobě kam jen dohlédneš je nebe pojmenováno po tobě kam jen dohlédneš je nebe je čas si znovu spočítat kolik za panáka kolik za majáka kolik za vlčáka a za mámu a za tatíka a za bráchu za zločiny proti slušnosti je to kšeft a jidáš visí nad světem víc než Pán na kříži je to sebevrah marná sláva Pán skáče v nebesích celej pominutej svou slávou Jidáš se už neusměje jen visí je to sebevrah a lidí se odvracej není hrdina a v nebi se hraje domino a Bach a čechovka a varhánky a Jidášovi už je odzvoněno v nebi je hej juchá v nebi se maj nech toho čeká tě ráj a papriky artičoky a cikáni s břitvou na provázku je to dobře sehraný ansámbl Matěje Kopeckýho pimprlátek odjedou jen co sejde léto se sejde se zimou a bude po ptákách po všech najednou je ticho a píská v uších se prožene vítr a hvízdá v nose se prožene víchr a on bručí v tom počasí viset jen tak v kostele se to stává hoří oheň a cikáni pláčou nad krásným bezbožníkem tvrdým jak prkno v tom mrazu není ani divu ani slechu o tom kdo to je čert ví čert mlčí oni taky mlčí ale cikáni vědí všechno vědí kolik uhořelo ve dne i v noci v nebi i v kostele i na východním Slovensku vědí dobře kam padá peníz do jezera a vracet se na stejné místo ve stejnou dobu se nevyplácí tak tak rozvahou vpřed roznoškou vpřed je to kráva nedá se s tím nic dělat pane doktore filologie teď jsem se přesvědčil na vlastní oči je to mírně řečeno ale dá se tak nazývat zatím než povolí jde mi o jiné věci buďte upřímný je svolná vysvětlit vám všechno od Adama do zet je nadaná královstvím nejvyšším dejte na má slova je to ona co umí rozvazovat jazyk tak tak kráva nádherná dobře

rostlá kráve pane doktore je to běžný jev důvěřuji vám
díky za laskavost díky za slova uznání je to přirození
ei popovídat o rozumu v těch temnotách jsem zavázán
oplatit kolodějem bezhlavým díky za smokupráci
velicekonoce nemohu rozumpadnout na hřebíček přibřísklo
se nám nemalovím dřeseň kak kakoj narod? bist du
schön buzerante posranej zlobím se předčasně ano ano
nebylo hnutí mysli snadné sehředne voda z břehů kdo ví
nejednou mi přepadla ta časová znáte časová ukvapenost
ustrašenost časová vzpomínka... a uvařit dlouho pak
znovu nakrájet já vím děti dají moc práce ve stáří se to
obráťí proti vám jen trpělivost přináší růže bohužel
si promítám tu grotesku znova a je Samsa samsa doma
a nejhorší jsou na náma dny a nejkratší je život toho
světlohoše v bačkorách letěť pro pivo v tomhle počasí
se nevyplatí co se nelíbí ani bohovi klade si určité
podmínky stran poezie jakýsi provaz přes silnici a
břitvičky je to krajová záležitost chce dotahovat
některé detaily jak náleží a nehrajte tak silně ty
kastaněty nebo ohluchnu zblázním Nem Nem Nem!
zblázním rozzlobím rozkřičím Nem! prasáci ne hudba
kanci prokletý hrát mi na pokličky nestydatci!

prosinec 76

Sebedudy IV.

zasedání nějaké partaje v chrámu je zkratka Sen a zkratka možná na písmena na slova do sebe je hlasitý jen zápor je hlasitý ostatní slova nosit měsíce a léta a zapomenout i první písmena a čísla telefonů je možné kreslit písmena a hlasitě říkat jen zápor jen se chvět je nutné zapřít vděk a díky stavím se někdy pokecáme je blábol je alkohol je doba a hlava otevřená ranou je obraz je rána je duše a Bůh ví kolik jich rozděl a Bůh ví kolik ne neřekne ani hlásku jen zápor nahlas a ostatní nosí v sobě měsíce a léta zapomenout i čísla a trumpeta jeho huláká poslední soudy bez účasti veřejnosti je nezájem je víra bez konce je víra s koncem od začátku do začátku je cesta jen A je cesta v bodech je bod cesta je Teď cesta je cesta obraz časem znudí obraz je naděje na cestu jsou způsoby jak držet nůž při rybě nůž při pitvě nůž při bitce nůž vůbec svůj nůž udělat nůžky unožit snožit mnogaja ljeta pane pro... cokoliv mnogeja mnogaja to jsem se polekal toho zdraví najednou rádo se stalo že zdraví hospodáře neopustí jen tak dál čas nový a plán cesty po ostří a ostříž a paví anděl a řeči zblízka do země natur! hubou rejt do prachu a povídat velezrada tvora na dvou nohách velezrada velevůle České Velenice! vystupovat! dál už nejedeme dál! čas nový nové nová nový a dva frajeři co po mně šli v řadě hezky jeden po druhym bude posvícení kolotoč střelnice pěkně popořadě do drůbežáren do moren do kolen do ČKD přijel kardinál Quodlibidbovi Non placet tak tak jako za stara prásk do kardinála do bot do koní prásk a nevyřešíš soustruh ani nezabolí taková rána do hlavy svou vahou naleh a zachránil soudruh je Snaha nezlehčovat vážit a vážit tak tak zdání nás vyžene z postele zdání se nehodí krumpáč ani lopata prostor před prostor klam místo je místo je zde místo? klam je zkratka Sen je zkratka možná na písmena a slova jen zápor ostatní do sebe a ostatní v sobě zápor hlasitě je zkratka možná Sen je zkratka možná na písmena

S e b e d u d y V.

uteč a nepotká tě překvapení uteč nepotkám tě a pozor couvá
auto z dílny do dílny jede a buldozéry se přetlačují na louce
kvete máta... ratata sem říkal že nevydrží tohle
počasí se ukvapilo nojo dějiny mají vrtochy jako pes červy
vlastní si nežere se nenažere snad kecáš ale za lesem bude
hospoda posedíme čaje popijeme a pak uteč nestřílím mám
krátkozrakou povahu a v tý mlze se netrefím nikdy kam míříš
jsem tuleň na věci před sebou a konečně i vedle sebe se
nenaučím říkat laskavosti o zákonech třeba přírody třeba
příhody hody hody velkonoce tetičko... tolik vaše výpověď
zkrátka: nechte já už to nějak udělám jste vzdělanej
člověk ale k čemu to je nechcete si povídat mám zahrádku
samá slivovice a tam si vydejchnu opravdu málo času a unaví
se člověk už cestou ale dny se nám budou prodlužovat a co
teprve vám jak se budou prodlužovat v každým počasí jsou
výhody a je čas přemýšlet jak co stálo za to a nestálo a
růže a pivoňky umluvili mě a šel jsem do restaurace to
víte prudká povaha a slovo dalo slovo dalo slovo dalo
slovo dalo no kde jsem to skončil jo slovo dalo slovo já
mu říkal a on mi na to řekl a pak se neudržel a řekl jsem
mu to co mi říkali... i já mám potíže a při vaší inteligenci
se dá očekávat víc spolupráce vždyť máte slechy
pane Brabenec jako... ale sluší vám to jen co je pravda
bylo to zbytečný takový hezký povolání jste si zvolil a takhle
si to kazíte já vím a máte hodně milenek? tak promiňte takovej
hezkej člověk sám nevím co povídám tak nashledanou ale někde
jinde co? je vidět že máte upracovaný ruce to vám závidím
a příště každého vyhoďte nemá cenu voplejtačky ani korunu
na zmrzlinu a co pak mládí uteče mládí uteče a co pak mládí
uteče já uteču ona uteče On uteče a hloupnu z piva a klouby
ach ach usínám a padám padám ze židle židle je větší než
stůl než dům židle je největší a nedopovím a nevymyslím
způsob ani psaní ani pití ani čtení nepochopím kolik velbloudů
projde kolem jehly když... netrap se seš blbej jak pařez

Sebedudy V.

já taky v tom ta láska spočívá nebo začíná mám klid ke spánku
k nemoci ke snu a budu vás čekat příště v dalším pokusu o
život o bezživot o zrození a množení moc se netěším znám
pokusy je v tom víc zklamání a smutek z objevů nevyváží ani
vavřík v polévce ani na krku беру jen drobná uznání znamená
v čem se počítá v čem odčítá vyznamenání znamená na ní
hurá za ní! a je to! byl tam! byl jste tam? tak prosím
a včera jste nevěděl nic je jednoduché být prorok být pokrok
být... vždyť víte své a rozvaha neuškodí ani kuřeti dá-li
se tak říci, že?

jsme přátelé! jsme volové! jsme kamarádi!

lidi mají dvě nohy a ptáci taky

oba máme dvě nohy a ptáci taky

oba máme rodiny a ptáci taky

oba máme starosti a ptáci taky

a ptáci taky

a ptáci taky

buď zdrav bratře! a ptáci taky!

únor 76

Sebeduhy VII.

dr. Němec předpověděl znovu smrt Ferdinanda d'Este v Sarajevu
není důležité, že atentát se stal již v roce 1914

dr. Němec pohlédl do času kolem a spatřil atentát na
následníka trůnu rakouské monarchie

sv. Karásek si přál, aby mohl zabránit střelbě
na následníka trůnu

sv. Karáskovi šlo o střelení

dr. Němcovi o událost v čase, kterou zahlédl

podle dr. Němce mohlo jít i o ztrátu poctivosti
výaru v loterii, vhodnou výměnu bytu ap.

sv. Karáskovi šlo o etický problém: zastavit střelce,
který míří na člověka a v tom tedy využít věštby pro
dobrou věc

dr. Němec není přesvědčen, že by se dalo věštby použít pro
dobrou věc a marně vysvětluje sv. K., že mohlo jít
i o jinou událost

nadpřirozené schopnosti dr. Němce nejsou pro lidstvo
nijak prospěšné

sv. K. upozorňuje lidi na špatnost a hřích a dává jim
naději v Ježíši Kristu, ve víře...

nezlobím se ani na dr. Němce ani na sv. Karásku
jsou to moji přátelé

o jejich setkání a rozhovoru vím dávno

stalo se před tím několikrát i když ve "skutečnosti"

stalo se minulý týden poprvé

ne náhodou jsme obklopeni časem

duben 76

E . B R I K C I U S

1942

Facilius est enim per foramen transire
sive

Quomodo camelus de culice fabricatur

Non est simile mellis
vivere cum camelis
maestum audite melos
testor meos camelos

ubi assunt culices
non est notum publice
usu venit culicibus
ut pro camelis sint cibus

Charta non erubescit sive Ne metuas cara mea

A mensa dissideo
amens vadis ideo
tamen ades video
iam en susdes vi deo

Memet apud non sum caput
chartae artae sinxe Marte
ne metuas cara mea
sum pyrrhula europea

Carmen infinitum

Sine
fine

Deplorande est calamitas cuiusque noctis quae non est nox
nuptiarum sive Carpe noctem

Dicere noli
noctem perdidi
vice rem doli
docte fer ni di

sint currus soli
utere nidi
hinc nura olim
ut mere vidi

Nox nuptiarum
vox dubiarum
uxorum canet

non gumiarum
hoc sub diarum
dux torum manet

Egom et sum architectus Rubes

Egom et sum architectus rubes
ergo mecum ne subes ne cubes
et cum tibi tu pubes non iubes
non te menet bes te mante nubes

Consilium abeundi

I

Irritus Spiritus

Habeo solitum
bibere spiritum
soleo habitum
aspirare bibitum

Debeo meritum
vomere editum
mereo debitum
edere vomitum

Papilio et pumilie

Papilio in lilio
hic est tamquam haec res iam quam
concilio pro filio
sic est quemquam hic nequamquam

Pumilio in milio
fit aliquo fetali quo
consilio assilio
sita lis quod sata liquo

Dulcis Christus

Vere vis Christum
mereris crustum
vir eris bis tum
post istum iustum

Georgie Teutonice

Georgie Georgie

sub specie

fraudis piae

sunt hodie

novae viae

contrariae

Teutonice Teutonice

quisque dicet

magnifice

tibi licet

sine pice

Lepus luteus sive Multitudo canium-mors leporis
sive Luteus est color noster

Pro lutei colore

abutimur lepore

qui manet pro olore

lacrimas in dolore

Causa albi coloris

non utimur oloris

collo cum sit leporis

dolor omnis doloris

A . BŘEZINA

1948

Povídka, která se jmenuje: 23 : 18

This song is for burning

Tato píseň je pro ty, co hoří v ohni

/L.Cohen: Don't pass me by - Nemíň mne/

Orly minul kolem jedenácté večer. Na obloze se objevilo letadlo, rozsvítilo reflektory a začalo klesat. Jel ve svém Peugeotu. Myslel na obchodní záležitosti, které dnes vyřídil. Nebylo v něm lásky, ani zloby. Jen bolest v očích a zisk byly skutečné. Otočil knoflíkem u autoradia. Melancholický hlas zpíval: "We follow now Jane of Arc..." Kdo to vlastně byla Johanka z Arcu. Začalo pršet. Neuměl tak dobře anglicky aby rozuměl všemu. Jindy jezdilo v tu dobu tolik aut, ale dnes byla silnice prázdná. "Nikdy jsem tady nejel ve dne." "...dust of Jane of Arc..." "Zastavím se na kávu - kdo jen byla Johanka z Arcu - jsem příliš unaven." Řízení šlo náhle k levé straně. Musel zastavit. Vyšel do deště. Teď se špinit s výměnou kola. Zapálil si cigaretu. Zjistil, že má poslední. Přál si, aby cigareta nehořela tak rychle. Vypnul radio. Vyšel ven a začal opravovat kolo. Najednou k jeho vozu přistoupila žena. Podíval se na ni. Bylo jí kolem třiceti let. Přestalo pršet. "To už neopravíte, pane." Jindy by ho to rozčílilo, ale teď odpověděl: "Jsem už hotov." "Klepete se zimou," řekla. "Pojďte se ohřát." "Ne, musím být do rána v Lyonu." "Proč?" "Zítra musím..." "Vím, jste obchodní cestující." Dotáhl poslední šroub. Začal vše uklízet. "Mohla byste mi říci kam jedete vy?" zeptal se a sedl do auta. Auto nešlo nastartovat. "Říkala jsem vám, že s tím už neodjedete." Začal se hrabat v zapalování. "Pojďte ke mně." "Kde bydlíte?" "Vidíte támhle to červené světlo? Tak tam." Vyšli. On - muž kolem čtyřicítky. Ona - žena v letních šatech. Vzala ho za ruku. "V tuhle dobu jsem mohl už být v Lyonu." "Nepřeháníte?" Šli dál. Vypadali jako milenci. Sešli se silnice. Šli po mokré louce k červenému světlu. "Žena bude čekat s večerí." "Šla si už lehnout a má někoho jiného." "Vymýšlíte si." "Sám dobře víte, že mám pravdu. Nejsem první, kdo vám to řekl." "Vy pořád s tou vaší pravdou." "Vím, bojíte se jí." "Vy ne?" "Ne." Nyní si všiml, že světlo, ke kterému se blížili, je plamen. "Vím, byl jste v Alžíru." "Jak to víte?"

"To se pozná. Pak jste se oženil." "Ano. Oženil jsem se."
"Potřeboval jste peníze. Začal jste vydělávat. Stal jste se obchodním cestujícím. Usadili jste se v Lyonu. Několikrát jste byl v Itálii. Jednou ve Španělsku. Příští měsíc máte jet do Londýna." "Ano, ale odkud tohle všechno víte?" "Váš zevnějšek musí být spořádaný. S autem jezdíte celkem dobře. Až na....," nedomluvila. Přešli jakýsi most. "Všechno je s vámi naprosto v pořádku, jste dobrý občan, přestože jste zabíjel. Vaše obchody jsou nečestné. Na svých cestách nejste věrný své ženě a ona není věrná vám. Vím, máte polehčující okolnosti. Máte rád hory a les. Máte svůj klub. Považujete se za romantika a idealistu." "Proč mne soudíte?" "Jste slušný člověk. Máte rád Aznavoura, ale nemáte už rád Ferrého." "I za to jsem souzen?" "Ne, to je polehčující okolnost. Aspoň jste v něčem pravdivý." "Děkuji." Přiblížili se k ohni. "Proč právě mně vyčítáte věci, které jsou normální? Kdo vlastně jste?" "Protože právě takoví lidé přinesli polena na tuhle hranici." Žena vyndala z kabelky okovy. Jednu část mu připevnila na zápěstí, druhou sobě. Pomalu se blížil tento podivný pár k ohni. "Kdo jste?" "Copak jste mne nepoznal? Jsem Johanka z Arcu." "Ale proč musím shořet s vámi? Měla jste svoji pravdu." "Ano, a ta mne vysvobodila. Vy jste nikdy nestál za pravdou a když jste ji poznal, tak vás zatlátila." Žena si stoupla doprostřed ohně. "Proč jsou dvě pravdy? Jedna, která vysvobodí a druhá, která zatratí." "Nejsou dvě pravdy. Je pravda, která vychází z ducha, a je pravda, která vychází z rozumu. Ale pouze jedna z nich je skutečná a pouze jedna vysvobozuje." Při těch slovech ho žena vtáhla do ohně. "Jste krutá." "Ne, jsem jen plná bolesti." Nemyslel už na ni. Bůh ví proč se mu v hlavě zjevil tunel, který je vprostřed Lyonu.

Druhého dne ráno byl vidět u okraje silnice Paříž - Lyon ohořelý vrak Peugeotu. K večeru byl odklizen. V autě uhořel obchodní cestující z Lyonu.

J . D A N ě Ě K

1947

V splývavých větvích vrb
se ruce zachytily
sníh listy pro přítomnou chvíli
ukryje
rytíř i kůň i vřes jsou v dálce
lovci v dálce zetroubili
ve skalách

Vodorovně si říčka plyne parkem
a alejemi
snáší se kachna a padá i šíp
keř ukrytý je ve větvích
a všichni tiše klidnou řekou plují
Všichni a všechno voda nese
podzimní vítr stopy saní
šedivý život rybu teplo dlaní
které i vzpomínku už sotva zahřívají

- A vysoko v listí
vůz s klestím popojíždí
a někdo šeptá ze spaní
a listí daleko
vřes

Raci v potoce vrávoraví loví
na bledých březích
rudého moře
vlny na písku vousaté kraby
omývají
hluboko na dně putuje Mohamed
k hoře
kde z láhví víno Laban s ovečkou pijí
a beran zpívá sladkým hlasem
k velbloudím samicím
Myrhou a Kadidlem přes Skopové Maso
od Smyrny mágové do Kolína zamířili
rýnské ryby ryzlinkem v tichosti
katedrálu vysvětily
/o Dušičkách v ní ~~xišm~~ u oltáře pluje
Barbarossa a tiše světélkuje/
Pak do Hemburku Tam
kde vlny Labe utíkají v širou
dál
narodil se chlapec malý
Robinson se jmenoval

Kamenný dům a kámen
v noci
kde v listí chodci suše rozmlouvají
o větru sadem
se stromy v mlze prohýbají
a uprostřed
u řeky za zdí nad rybami
vystupuje dým
Kálife se smutným zobákem
skloněný nad knihami
v Písku
ty víš že chálífův plášť poušť
i všechnu zemi do své modře
halí
a jeho brýle všechno vidí
zatímco on si někde v přestrojení
pod zemí spí
Zahrada opadala
a kde zejí pukliny
modré a okrově hnědé
všude se objevuje smutný šepot
neznámý úsměv
a tiché cinkání odnášených
sklínek

М . Н А Ј Е К

1927

Nemohl bych prosím dál?
Nemohl bych prosím něco říci?
Ale asi bych stejně nic říci nemohl
Nebo asi ani nechtěl
Mohl bych prosím odejít?

- 5/74

Vy naděláte kolem toho
 tolik řečí
Vy toho ale nakecáte
Že se vám chce furt tak
 žvanit
Nechte toho, jo?
Dost - dost!
To už jste se snad vykecal
 na celej tejden
No tak klid

- 5/74

Vo co de?
Vo čem to pořád mluvíte?
Promiňte nemohu se
 soustředit
Vždycky slyším jen slova
A smysl mi uniká
No jo tak je to vždycky
Když bych se mohl něco
 dovědět
Tak už je konec

- 5/74

Až zítra
nebo raději pozítří
Dneska ne
Raději prosím až příští
 týden
Ale příští týden už
to dáme určitě
 dohromady

- 5/74

Tak na vás jsme čekali
Zrovna na vás
To je
To teda jo
Na vás
A pak ještě na vás
Celý vedle
Že zrovna na vás

- 2/75

O ničem
Jako o slovu
Nic
Jako drzost
O ničem
Jako o všem
O ničem
Jako o ničem

- 11/75

Tak zase
Zase znova

To je třeba slov?
Slov není tolik třeba!

A přece něco udělat
Pro neobrazy
Pro nebásně

Asi slova
Pro nesdělení

Pro neudělání
Nebásně

- 12/75

Vy vypadáte jakoby vám
 uletěly včely
Ale támhle letí
A vypadá to, že letí sem
Že se vracejí

Teď vypadáte jakoby vám
 ty včely přiletěly

A teď zas vypadáte jakoby
 vám ty včely přiletěly
 na hlavu
A zase uletěly
A jakoby zas támhle letěly

Ale to ne
To snad ne

- 1/76

Nebude-li dnes taková zima
 jako jindy
Mohl bych snad už jít ven
Ale je přece jen zima
Přestože lidé venku trochu
 přecházejí

Je tam docela jistě zima
 jako jindy
I kdybych se hodně oblékl
Nebude to už ono
To už mohu zůstat tady
 kde jsem

Není tu sice teplo
Ale ani moc zima
A tak třeba jindy

- 73

O . H A N E L

1943

EXPEDICE GERLACH 1976

1. zpráva o přípravách expedice Gerlach 1976.

Je zřejmě nezbytné, aby každá široce koncipovaná, přísně organizovaná akce měla své "zákulisní praktiky" a jistě krom jiného i vědomí nutnosti udržet si určitý rys demagogie. Bez obalu tvrdíme, že expedice Gerlach 1976 se pokusí zdolat nejvyšší horu ČSSR Gerlach /2655/ a to tak, že vyznačenými turistickými cestami bude postupovat k vrcholu; a to proto, že jsme přesvědčení o nezbytnosti házení hrachu /předvařeného východoněmeckého/ na východní stěnu nejvyšší hory v ČSSR. Abychom vysvětlili co rozumíme zákulisními praktikami a rysy demagogie tvrdíme opět bez obalu: jedná se samozřejmě o prvovýstup a pokusí se o něj fyzicky a psychicky nejzdatnější jedinci rozdělení v 8 táborech expedice.

Vedoucím expedice Gerlach 1976 je korespondující člen Ing.Petr Lampl.

Základní tábor č.1 - hospoda u Svitáků: Böhm, Kadeřávek,
Kouřil, Pileček, Šťastný, Nepraš, dále
neobsazeno

tábor č.2 - vinárna Bystřice: dosud přesně neobsazeno

tábor č.3 - hospoda "Na Radosti" Horní Počernice:
Hájek, Brabenec, dále neobsazeno

tábor č.4 - Pardubice - restaurace Nádraží: Lacina,
Sion, Steklík

tábor č.5 - Brno - restaurace Nádraží: Maxera, Kořán

tábor č.6 - Tatranská Polianka: Souček, dále neobsa-
zeno

tábor č.7 - Sliezský dom: Matzenauer, Kukel

tábor č.8 - vrcholová skupina: Hanel, Šafránek

Lékař expedice: dosud neobsazeno

Psycholog expedice: dr.Vladimír Borecký

Sochař expedice: sochař expedice Gerlach 1976 Karel Nepraš,
akad. sochař

Tiskový mluvčí expedice: Jiří Paleček

Malíř expedice: Václav Baránek, inžitní malíř

Termín expedice je přesně stanoven. Doba trvání expedice 7 dní. Spojení mezi tábory bude zajištěno jednak běžnými telekomunikačními prostředky, jednak krátkovlnnými vysílači, spojkami atd.

Pro vrcholovou skupinu expedice /tábory č.6,7,8/ bude vypracován speciální výcvik. Počítáme se zřízením společného tábora v Tatranské Poliance, kde se tábory č.6,7,8 podrobí nezbytné aklimatizaci a kde zároveň dojde ke generální zkoušce spojení s ostatními tábory. Tento moment bude dostatečně precizován. Po poradě s účastníky táborů č.6,7,8 a psychologem expedice je žádoucí, aby ihned po vybudování tábora č.6 /Tatranská Polianka/ měli účastníci vrcholové skupiny k dispozici 6 porcí sekane svěčkové z kuchyně hospody u Svitáků. Transportem je pověřen Böhm, odborný dohled: Sirotek.

Vzhledem k nákladnosti celé akce se členové expedice rozhodli obrátit se na přední zpěváky pop-music s prosbou o finanční příspěvky na krytí výloh nezbytných k uskutečnění expedice. Za stejným účelem se členové expedice obrátí na výpravu reprezentantů ČSSR na ZOH v Innsbrucku.

Veškeré materiály týkající se expedice Gerlach 1976 budou po ukončení zpracovány a shrnuty ve sborníku.

S výsledky expedice hodláme seznámit jednak veřejnost prostřednictvím 2 tiskových konferencí a dále odborné kruhy:

- 1/ redakci časopisu National Geographic
- 2/ zahraniční sociologickou revui /bude dodatečně určena/
- 3/ příslušnou horolezeckou sekci při ÚV ČSTV.

Pro všechny účastníky expedice bude zpracován společný tréninový plán. V této fázi příprav lze již jistě počítat s následujícími nácviky:

- 1/ přesun z hospody u Svitáků na Klárov
- 2/ přesun od Bubeníčků k Lojzovi /Ječnou ulicí/
- 3/ přesun do Bráníka pod skály.

Všichni účastníci expedice se podrobí i plaveckému výcviku.

Koncem března bude vyhodnocena nedotovaná soutěž na výtvarné řešení vlajky, která bude vztyčena na vrcholu.

V předvečer odjezdu expedice Gerlach 1976 uskuteční tiskovou

konferenci spojenou s coctaillem v táboře č.3 /Horní Bočernice/.

Uzavíráme 1.zprávu o přípravách expedice Gerlach 1976 jednak pozdravem expedice: "Gerlach!" a zároveň přáním mnoha úspěchů členům expedice Makalu 1976, se kterými jsme se rozloučili v úterý 26.1. dopoledne na Staroměstském náměstí, a s přáním mnoha zdaru expedici Červený vrch.

2. zpráva o přípravách expedice Gerlach 1976

Je naší milou povinností informovat účastníky expedice Gerlach 1976 o nevšedním a neutuchajícím zájmu, kterému se přípravy expedice těší. Bohužel ne každý horolezec přistupuje k výcviku stejně odpovědně. Dávně se rozšířila fáma o ztrátě prvního cepínu výpravy někde v prostorách tábora č.2 - ve vinárně Bystřice. Podívejme se pravdě do očí a přiznejme si: cepín se skutečně ztratil. Potěšitelné je, že byl zakrátko opět nalezen. Tento moment by nemusel vrhat špatné světlo na přípravy expedice, kdyby shodou nešťastných okolností nebyl nalezen protagonistou žlučovité koncipované expedice Červený vrch - jistým Brabencem. Podíváme-li se však na přípravy expedice z patřičného nadhledu, nezbyvá než konstatovat, že dětské nemoci expedice Gerlach 1976 mizí. O tom se konec konců mohli přesvědčit účastníci porady č.1 v táboře č.1 /u Svitáků/ 28.1. 1976 a především pak druhé porady 2.2. tamtéž.

Vzpomeňme s jakou samozřejmostí byla odmítnuta žádost horolezce Sopka, který se naprosto neomaleně dožadoval participovat na účasti ve vrcholové skupině. Jeho pokusy zmást přítomné o své někdejší horolezecké kariéře nechaly ostatní zcela chladnými. Jakby ne. O to pozorněji byli do expedice zařazeni další horolezci: etymolog výpravy Brikcius, dále Tichý, Aujazdský, Němec a konečně i jmenovaný Sopko. Expedice se nechce zbavovat nikoho, kdo ji v tak náročném poselání hodlá podporovat. Na další poradě bude Sopkovi navržena funkce rekvizitáře výpravy v omezeném rozsahu. Má k tomu jedinečné předpoklady. Vlastní kladívko, které je nezbytné při přechodu^{ech} přes ledovce.

Vážnou otázkou je obsazení funkce malíře výpravy. Václav Beránek, inžitní malíř, prozradil, že je schopný fyzicky jen částečně, neboť před dvěma lety byl postižen mozkovou mrtvicí. Účastníci expedice se jednomyslně dohodli, že nepřichází v úvahu, aby expedice suplovala nějaké charitativní účely. Beránek, inžitní malíř, v expedici nemá co dělat. Dodatečně mu bude poděkováno. Nadále zůstávají neobsazeny tyto funkce: malíř, lékař, genetika, dentista výpravy.

Podružným problémem je zařazení horolezce Korána. V první zprávě bylo jeho jméno uvedeno ve spojitosti s táborem č.5 /Brno/. Tento ctižádostivý horolezec hodlá pokračovat až do Tatranské Polianky. Členové expedice nechali tuto informaci bez komentáře, skrýváje rozpaky s nevyřešeným pocitem trapnosti,

Funkcí druhého tiskového mluvčího byl pověřen horolezec Pileček. Horolezci Jirousovi byla jednomyslně nabítnuta funkce vedoucího nosičů expedice. Skupina nosičů zajistí transport s výstrojí a ostatními náležitostmi vrcholové skupiny z hospody u Svitáků na Hlavní nádraží. Finanční krytí transportu je zajištěno ze společného rozpočtu následovně: každému ze 6 nosičů bude zaplacen jeden párek a 2 Kčs na hodinu.

Dlouho tajený problém expedice byl vyřešen 5.2.1976. Horolezec Karásek se stal duchovním expedice Gerlach 1976. Po plaveckém výcviku poskytne první duchovní útěchu.

Krátce: Žádost o příspěví byla zaslána deseti předním zpěvákům pop-music.

Soutěž o výtvarné řešení vlajky expedice byla vypsaná. Výtvarný návrh na řešení losu loterie expedice Gerlach 1976 byl zadán talentovanému umělci střední generace. 10.2. se konala v základním táboře první intuitivní schůze expedice /Šťastný, Nepraš, Jirous, Böhm, Šafránek, Hanel, Kouřil/. Tehdy vznikla hymna expedice: "Nezapomeň, Gerlach tě volá, hola!!"

19.2. - horolezec Steklík trvá na tom, aby každý z táborů byl obsazen dentistou.

Závěrem první smutnou a druhou potěšující zprávu. Horolezci Böhm a Kouřil dosti vážně onemocněli.

Potěšující zprávou je dlouho očekávaný dopis velitele expedice Gerlach 1976 Lampla. Citujeme některé pasáže:

...Je to skvostný pocit, když může zralý muž v zralý čas říci:

Narodil jsem se v krásné době, mí současníci jsou krásní lidé, moji kamarádi jsou krásní, moje kamarádky jsou krásné, děti všech dohromady jsou krásné, já jsem krásný /vlastně, dle výrokové logiky, nejkrásnější/, prostě - krásné je žít. Takové a podobné pocity jsem měl, když jsem četl zprávu o přípravách expedice Gerlach 1976...

...Byl zvolen Gerlach. Budiž. Bude pokořen! Vždyť odjakživa bylo naší touhou slést neslezitelné, vidět neviditelné, vypít nevypitelné. O tom, že na příklad lze vypít nevypitelné nás již přesvědčil pan Kejdana, blahé paměti, který si to již vypil a v této snaze není osamocen...

...Domnívám se, že by se měla zjistit tato fakta:

- 1/ jestli se nad Tatrou blýská a zda hromy divo bijú. Ověřit tuto skutečnost a spočítat počet blesků a hromů /tzv. četnost/. Vyfotografovat některé exempláře. Udělat prognózu jak bude vypadat stav k 1.květnu 1981, to je za pět let.
- 2/ jaké zvuky vydává Tatra, když je známo, že Šumava šumí a Krkonoše krkají. Nahrát tyto zvuky na příruční magnetofon tuzemské výroby a seznámit s nimi děti.
- 3/ přivést minimálně jeden exemplář místní mužské populace a provést s ním pokusy ve smyslu verifikace tvrzení, že "lepší je ta moravanka než to české děvče", což on jako nestranný může dobře posoudit.
- 4/ aby se zjistila fyzicko-psychická připravenost /forma/ našich žen, navrhuji, aby na samotném vrcholu byla umístěna zamykatelná schránka ve tvaru srdce s mojí fotografií. Ať si holky pro ní vylezou...

Jistě důležité připomínky. Budou zváženy na schůzi 12.3. v základním táboře, kdy zároveň dojde k plánovanému prvnímu přesunu. Sraz v 17,30 v základním táboře.

Gerlach!

1. čítka v řadách expedice Gerlach 1976

Netušené horizonty oddělující vysokohorské masivy od prozářené oblohy, odvěký zápas člověka s přírodou, zápas se sebou samým. Tyto základní prvky horolezectví, viděné prismatem expedice Gerlach 1976, nenechávají nikoho na pochybách, že stojíme před úkolem, jehož zvládnutím zaznamenáme další významnou kapitolu v dějinách horolezectví.

Povšimněme si horolezců, kteří opustili řady členů expedice a byli zařazeni do kategorie vyloučených. V análech expedice tato jména figurují ve fasciklu s pracovním označením "Namydlený blesk". Jakékoli snahy o revidování tohoto opatření byly paralyzovány na schůzi 12.3. v základním táboře. Bylo by nošením dříví do lesa formulovat důvody vyloučení. Kdo nepřiloží k společnému dílu ani polínko, nezasluhuje si jiného zacházení. Konec konců jména mluví za všechno: Tichý, Oujezdský.

Členství v expedici bylo pozastaveno horolezci Maltzenauerovi, a to přes jeho naléhání a prosby. Navrhoval, aby byl dočasně přeřazen z vrcholové skupiny do základního tábora.

Horolezec Plaček dal přednost soukromé oslavě svých narozenin před prvním cvičným přesunem. To však zdaleka není všechno. Neváhal pozvat druhého tiskového mluvčího Pilečka. Tato snadno odhalená intrika se stala pro horolezce Plačka kritickou. Chápeme, že měl obavy oslavovat narozeniny v kolektivu ostatních horolezců. Jeho pověstná šetrnost a v neposlední řadě skutečně kriticky vysoký věk determinovaly jeho chování. Horolezec Plaček byl zbaven funkce prvního ~~mluvčího~~ tiskového mluvčího. Nahradil jej horolezec Pileček, který se nedal zmást a nepřijal pozvání horolezce Plačka a zúčastnil se prvního cvičného přesunu ze základního tábora na Klárovo. Nadšen nevídanou scénérií přislíbil, že do konce května vytvoří třicet exponátů poštovních známek expedice.

Mimořádně složitým problémem se ukázalo kárné řízení s následující skupinou horolezců. V análech figurují pod heslem "Hudbou k srdci". Nikdy jsme se neunáhlovali v takto ošemetných situacích. Konstatujeme pro tuto fázi expedice Gerlach: svévolné zřízení dalšího horolezeckého tábora je především narušením generální koncepce expedice, spojení mezi ostatními tábory je nesmyslně komplikované. Označit nově vzniklý tábor

za tréninkový je nepodstatné. Odmítáme jakékoli separatistické praktiky. Frakční skupině "Hudbou k srdci" je pozastaveno členství v expedici. Až do doby řádného spojení s tím, že na jedné z příštích schůzí za jejich účasti dojde k exemplárnímu, přísnému, opakujeme přísnému potrestání.

Došlo i na horolezce Sopka. Přítomná ohleduplnost členů expedice nebyla z jeho strany akceptována. Horolezec Sopko je rovněž vyloučen. Dodejme, že první tiskový mluvčí /Pileček/ nesouhlasil. Nepředbíhejme událostem, ale v souvislosti s řešením tohoto případu navrhl, že sám postaví ponorku. Že by další frakční snahy?

Horolezec Kořán byl druhou schůzí zařazen do vrcholové skupiny. Níže uvedený text, který svědčí o tom, jak nabubřele se vetřel mezi vrcholové lezce, mluví za všechno. Pisatel těchto řádků nemíní sleškovat z ničeho, co v případě horolezce napsal. Může-li však využít příležitosti, dovolte mu, aby se netažil s názorem, že bez respektování skrytých automatizmů, které v podstatě určují běh expedice, nelze se vyrovnat s takovým posláním. Budiž, horolezec Kořán je členem vrcholové skupiny. Pisateli těchto řádků, který mimochodem pouze komentuje závěry schůzí a průběh porad, dovolte k tomuto bodu jediné: varuji!

"Ty vaše starosti bych chtěl mít." Pronesl Sirotek, odborný poradce a dohled nad porcemi sekané svíčkové a opustiv základní tábor zřejmě navždy, odešel.

V této souvislosti uveďme, že horolezec Böhm resignoval na členství v expedici. Na další schůzi bude nutné určit jak vyřešit otázku transportu sekané svíčkové z kuchyně základního tábora.

Lékařem expedice byl jmenován horolezec Dr.Marhold.

Kameramanem expedice byl zvolen horolezec Krob, a to proto, že není jiného.

Horolezec Hotový, nový člen expedice, který generačně nepatří k nejmladším, má za úkol zhostit se funkce "člena expedice Gerlach 1976, který o své funkci přemýšlí".

Tábor č.4, Pardubice, byl posílen horolezcem Langrem.

Z korespondence: - 12.3. obdrželi členové expedice telegrafickou omluvenku horolezce Kadeřávka.

- ze soukromého tréninku z Šumavských

hvozdů zaslal vzpomínku a pozdrav horolezec Hanel.

- pokus o telefonické spojení mezi hotelem Hrnčíř a restaurací U městské knihovny se nezdařil.

Z 9.3. - Velitel expedice Gerlach zaslal poslední instrukce ohledně expedice dopisem a vyhrožoval, že ve dnech 20.-21.3. se objeví v táboře. Obratem byl informován, že jeho návštěva není žádoucí. V příloze uveřejňujeme ukázkou z jeho zájmové umělecké činnosti. Připojujeme dopisy horolezců Šafránka a Kořána. Horolezec Sion zaslal důležitý materiál, podtrhané pasáže jsou z jeho pera. Zásilku doplnil lispicárně "Ať žije expedice Červený vrch".

Nadále se však cítí bytostně spjat s expedicí Gerlach. Svědčí o tom lítostivé povzdechnutí nad nehostinností nádražní restaurace v Pardubicích. Přimlouvá se, aby bylo změněno místo 4.tábora pro mimořádně špatnou kvalitu piva. Je totiž jeho členem. Jeho zmínka o expedici Červený vrch by měla být zařazena do rubriky "sny horolezců", kterou otevřeme v příštích zprávách.

Vzpomeňme nyní i cvičného přesunu ze základního tábora na Klárov a zpět. Přesně v 17,30 vyrazila téměř kompletní vrcholová skupina Valentinskou ulicí. Zabočila posléze vpravo, vyhnula se denní vinárně "U křižovníků" a zrychleným tempem dospěla na křižovatku náměstí Krasnoarmějců. Disciplinovaně vyčkala signálu městské dopravy a namáhavým traverzováním přes náměstí a Mánesův most dorazila na Klárov. Příjemně znavení využili horolezci pohostinství tamnější restaurace a po žádoucím odpočinku se vydali stejnou trasou zpět. Do základního tábora dorazili v 18,00 hodin. Vezmeme-li v úvahu dosti nepříznivé povětrnostní podmínky, jsme oprávněni konstatovat, že horolezci vrcholové skupiny jsou dobře připraveni. Čtenář této zprávy nám jistě odpustí poněkud věcný tón této skutečně první zkoušky fyzické a psychologické odolnosti. Je však volen záměrně, neboť nad prvním přesunem se jako fatamorgána vznáší poněkud burleskní /?/ moment. Nejmenovaný očitý svědek prohlásil, že přibližně hodinu před vyhlášeným přesunem byl zahlédnut na Mánesově mostě horolezec, který sice s regulami expedice živě souhlasil, ale nicméně od té doby by se dal jeho pří-

stup k přípravám expedice kvalifikovat jako lazní. Horolezec Stankovič.

V očekávání, že se dozvíme časem, co bylo záměrem této individualistické horolezecké kreace, trošlivě jsme snášeli trapnou nejistotu. Času nám však mnoho nezbývá. Horolezce Stankoviči, co to všechno mělo znamenat? Máme-li očekávat zatím stěží vysvětlitelné Stankovičovy horolezecké etudy, dřív nebo později nám nezbude, než opět přistoupit ke kárnému řízení, i když si přiznejme, že v tomto případě bude naše situace zvlášť složitá. Stankovičův podíl na expedici nás skutečně znervózňuje. Jakási plíživá nejistota, nahlodávající sebevědomí horolezců byla znásobena informací, kterou horolezec Stankovič chápe zřejmě jako příspěvek do společného arzenálu rekvizit. Dává k dispozici sérii plastických map oblastí našeho zájmu. Co nás však opět zarazí: jde o plastické mapy, které využívají nedokonalosti lidského zraku. Věříme a uvážíme-li, že se dá předpokládat Stankovičovo vlastnictví dalších map, které jsou ve svém principu založeny na nedokonalosti ostatních čidel, nabízí se otázka: neměl by být horolezec Stankovič zařazen do vrcholové skupiny?

Byli jsme několikrát svědky výpadů posměváčků, kteří nám nepokrytě dávali najevo, že se vidíme již stát na vrcholu, zatímco si často nedovedeme poradit se stabilitou v základním táboře. Jen se smějte! Myslíme na všechno! Pomineme-li běžné horolezecké prostředky, jsme pevně jištěni vlnami z oblasti telepatie /viz l.intuitivní schůze/ a to nejen v základním táboře, ale i pod ním. Důkazem tohoto tvrzení je přítomnost horníka expedice Gerlach 1976, horolezce Wernische.

Vraťme se k problému, jenž zůstává bohužel poněkud stranou zájmu. Máme sice přehled o kalorické hodnotě nabízející se horolezecké stravy, ale zapomněli jsme na konfliktní situace, které mohou vzniknout v kritických momentech. Z této oblasti přichází prakticky v úvahu dvě: 1/ napadení místní zvířenou, 2/ napadení místní zvířeny.

Oba případy nevylučují, že bude nutno tuto možnost uvážit a patřičně se připravit.

Pisatel těchto řádků apeluje na členy expedice, aby nepodcenili tuto připomínku. Sám na vlastní kůži v tréninku nedávno poznal, co znamená souboj se zvířetem, a to jen domácím. Aby

bylo jasno: ne ve smyslu napadení, ale ve smyslu pozření, byť úpravě psí kýty byla věnována mimořádná pozornost. A není nejmenšího důvodu se domnívat, že s českým fouskem se to má složitěji než s tetranským medvědem.

Připojujeme příspěvky horolezců a text II.dopisu předním zpěvákům pop-music o přípravách.

Končíme 3.zprávu expedice Gerlach pozdravem "Gerlach!"

SOUTĚŽ NA VÝTVARNÉ ŘEŠENÍ VLAJKY EXPEDICE GERLACH 1976

Soutěž není dotována finanční odměnou.

Mohou se jí zúčastnit všichni občané žijící v ČSSR i mimo ČSSR.

Soutěžící mají naprostou volnost ve volbě námětu, formátu, techniky atd.

Vypisovatel /členové expedice/ přece jen spoléhají, že návrhy budou adekvátní společenskému, sportovnímu, vědeckému a v neposlední řadě i politickému významu expedice. Vypisovatel výtvarníky prosí, aby své návrhy koncipovali dvojrozměrně.

Výsledky soutěže zhodnotí porota složená ze všech členů expedice.

Uzávěrka soutěže- 31.března 1976 v 17,00 hodin v hospodě u Svitáků

Z . H E J D A

1930

a A.P. překlad Emily Dickinsonová: Verše

Umírala jsem. Slyšela
jsem bzučet mouchu po komoře.
Byl klid jako klid ve vzduchu
mezi nárazy bouře.

Okolo očí od pláče
a šepot - houstl do útoku
do posledního, kdy se král
v své slávě krále zjeví zraku.

Odkázala jsem drobnosti
a tu část sebe, jež se dá
odkázat. Tehdy stalo se,
že se tam moucha vmísila.

S nejistým modrým bzukotem
se mezi mnou a světlem chvěla,
pak okna selhala a pak,
co vidět je, jsem neviděla.

Je bolest - je tak naprostá,
že zhltné jádro skutečnosti -
tu propast zastře extasí,
takže si paměť stvoří mosty,
že může kolem nebo přes ní,
jak ten, kdo v mdlobě přejde jist
tam, kde by nezastřený pohled
ho dolů svrh - kost po kosti.

Pouť naše málem pokročila
až k podivnému rozcestí,
k té křižovatce v trati bytí,
jež nese jméno věčnosti.

Ta chůze plná náhlé hrůzy,
jíž plaše dal se krok náš vést,
veliká města byla vpředu,
na cestě k nim však - mrtvých les.

Bez naděje byl útěk zpátky,
zapečetěna cesta vzad.
Korouhev bílá - věčnost - vpředu
a Bůh - u každých vrat.

Smrt vzala mi všechny mé doma,
i v cizině hrob zel.
V můj nový asyl - poloostrov,
i tam mě předešel.

Můj byt obydli dříve než já
a než jsem lože vyhledala,
hrob na mém polštáři už spí,
než moje hlava na něm spala.

Vzbudila jsem se, on už vstal,
vstala jsem, on mi v patách slídí.
Zkoušela jsem ho v moři stráž,
zbavit se ho uprostřed lidí

a v šálkách umělého spánku
jsem chtěla ten tvar rozpustit.
Hrob zanikl - jenomže rýč
dál trčí v paměti.

Cítila jsem, že někde v mozku
je pohřeb. Hosti tam a sem
dupali ztěžka, až se zdálo,
že rozum prolomí se ven.

Když se pak všichni rozsadili
a bohoslužba začala
bít na buben, tím bubnováním
má mysl znecitlivěla.

Pak bylo slyšet skřípat bednu,
jak po duši se smývá s ní.
Ty olověné boty, znovu
zněl celý prostor hranami.

V jediný zvon se slilo nebe
a bytí bylo už jen sluch,
já s tichem - cizí divné plémě,
já ztroskotaná - sama tu.

Bolest má v sobě bílá místa.
Nedokáže si vzpomenout
na sebe samu v době vzniku
či na den, kdy jí nebylo.

A nemá budoucnost krom sebe,
je říší, jejíž širá zem
je minulost, již ozářila
vnímavost k novým bolestem.

Když nemohla jsem pro něj jít,
On - Smrt - laskavě přišel sám.
V kočáře s nesmrtelností
jsme potom byli jen my dva.

Jeli jsme krokem, neznal spěch,
já odložila - jako host -
svou práci - i co těší mě
pro jeho zdvořilost.

A míjeli jsme školu, kruh
dětí, jež právě skončily,
a slunce zapadající
a zářící obilí,

či spíš míjelo slunce nás,
chlád rosy roztrásal,
jen pavučina byl můj plášť
a jenom tyl tam byl můj šál.

Dům, u něhož jsme zastavili,
se vršil mírně nad zemí,
střechu mu bylo sotva znát,
římse byla už pod zemí.

Staletí přešla, kratší však
než onen den se zdají být
a hlavy koní, od těch dob
vím, že jsou směrem k věčnosti.

Když světlo zaniká,
je všechno - v značné míře - znát
ostřeji, než když hoří knot.
Je něco v odchodu, co pak
neobyčejně zjasní zrak
a rozšíří paprsků proud.

Ze všech duší, jež stvořil Bůh,
jsem jednu zvolila.
Až z tělesnosti vyjde duch,
až skončí všecken trapný klam,
až to, co je, a to, co bylo,
zvlášť bude jedno každé stát
a tento krátký příběh masa,
jak pouštní písek bude svát,
až mocní zjeví skvělou tvář
a rozptýlí se mlhoviny,
hle, atom, jež jsem cenila
nad celé hory různé hlíny!

Bezpečni ve svých alabastrových komorách,
netotčeni ránem
a netotčeni polednem,
pokorní údové vzkříšení spí.
Saténová krokev,
střecha z kamene.

Zlehka se směje moucha
v svém hradě nad nimi.
Bzučí včela do tupého ucha.
Zpívají ptáci v bezděčných kadencích,
Jaká tu vznikla pronikavost ducha!

Smrt - to je rozhovor a tak
je spolu duch a prach:
Smrt řekne: krach, duch namítá:
je přece jiná jistota.

Smrt pochybuje. Argument
vynese z vnitřku práchniviny.
Duch odchází a na důkaz
tu zanechává svrchník z hlíny.

V prstech jsem klenot držela
a šla jsem spát.
Byl teplý den a vítr vál,
vydrží vát?

Vstala jsem, prstům spílající,
ten tam byl drahokam.
Ametystová vzpomínka
teď všechno je, co mám.

M . H L A V S A

1951

Magorovi

HIER!

BIER!

DANKE!

BITTE!

Loučili se s Wilsonem

loučili se Plastici

rozhodla se StB

dáti na ně petlici

Při skladbě Eliášův oheň zapálil

obviněný Kuka! neznámou chemikálií

aby způsobil světelný efekt

a v tom byl ten defekt

PŘI VÝSLECHU

padla také otázka

znám-li Svátu Karáska

že prý je to hrozný kos

dělá na ně dlouhý nos

schovává se před nima

von i celá rodina

V. JIROUSOVÁ

1944

+ + +

a mraky byly jejich domy
a oči byly jejich hvězdy
v jejich hře usínaly světy
ve spánku zrozené děti

a slova jsou jejich jména
v paměti objevena
duhou je tato víra
nebudiž opuštěna

+ + +

Petrova bárka nad střechou
v ranní už modré tmě
cihlové stavení pusté je
zrazeno ve zrození
tělo a jméno
opuštění
loďka tak křehká
do novu
stěží unese mě

dvanáctiletý Ježíš
v chrámě

den
spící slepý^{než} hrozený
sáh' rukou noci
na kořeny
a obrací je v prech

svět dosud tepe
skládá a otevírá
křídla - oči na podlaže
průsvitná záda
jsou zježena hroty

tázání samo
v obavách
vidění vidí
žasne a hledí u vidění

ustrnul se kdy motýl
v nevinných svých hrách?

t o c o j e

teď v sevřeném teď
tvar napospas
úzkosti je
tvořen smrtí
v hrdle zrození

teď v sevřeném teď
s ním napospas
úzkosti je
v ústech slovo
- dech stvoření

teď v sevřeném teď
tvář v úzkosti
je na počátku
s l o v o
vydané tvému mlčení

+ + +

jak den se rodí
a umírá v jednom dni
tvoje tvář bdí nad spánkem
a dýchá ústy ve kterých svět mlčí

z čeho je člověk živ?
/ve střehu bělmo zvěře/

byt pod vodou zhas
a oheň bytu na nebesích
položil ruce na zemi
plameny prostrkují prsty
pod zavřené dveře lidí
na prahu přelámaná stébla
modlitby

z čeho je člověk živ?
chudě bydlí v jednom dni
na zemi bez paměti

v jednom jen dni
jednoho ještě domu okno rozsvícené
vzdálený a dvojnásob němý
zpěv zní

k d e n e n í m í r y
n e n í v á h y

a přece
tíha veškerá
namísto rosy na těle
dšťí a duší moře nepokojné
převrací vlny větší než jsou domy
toho města
toho večera
co chybí?
přesahuje
mimo milost

život zbývá
smrt odhaluje
co nese

v dešti
opozdilý chodec
se dívá
/zevnitř zapomenutého daru/
co chvíli
noc otevírá hlasem
zpěv bez paměti

toho večera
toho města
děti čekají
kdo je utěší?
ve spánku bloudí
a neusíná moře
ježto se upokojit nemůže
tma přikrývá je
žíhaná modrými plameny
co zhystá?
místo bez místa
vír bez okraje

S . K A R Á S E K

1942

Báby

I viděl farao Egypta král
že lid Hebrejů plní zem egyptskou
tedy povolal si k sobě porodní báby
které pomáhaly při porodu ženám hebrejským
a jejichž jména byla Zephora a Fua

A takto děl farao Egypta král
porodním babám hebrejským

Dítě hned jak opustí matky klín
musíte zabít bude-li to syn

Král velí báby syny by zabily
Bůh babám velí by život hájily
A ty báby bály se Boha otců svých
nečinily tak jak jim nařídil farao král
ale živé nechávaly pacholíky rodiček svých

Ty báby bály se Boha jen
tvým farao nebyly nástrojem

Je lepší jak ta bába se Boha bát
než se bát lidí a slepě poslouchat

Chválím já ty báby i Boha těch bab
bíbab.....

Podobenství o zrně a koukolu

Rozséváč sil ve světle dne
to zrno dobré na pole své
když byla noc jemu navzdory
ďábel prokletou setbu tam vsil

ta setba noci s tou setbou dne
v kořenech svých jsou prorostlé
teď chceš plejt koukol - jseš chorý
to máš jako bys to pole zryl

nechte to růst po mnoho dní
vše musí uzrát až v době žní
dá Pán do stodol zrno dobrý
plevel dá na hnůj aby tam shnil

to pole je náš svět
a v něm roste ďáblová setba i setba dne
mnohé jsou teď spory
zrnem kdo by kdo koukolem byl

vždyť je tu ten co sil
když byla noc
a jeho lidi když získají moc
stavějí lágry a komory
plevel lidskej aby oddělen byl

přicházejí mnozí a pod různou lstí
tu lidskou setbu že pročistí
pak natáhne bačkory
za plevel kdo by označen byl

a jak v celém poli tak i v duši tvé
je dobro se zlem fest prorostlé
tak sme dobrý i potvory
vždyť Bůh i ďábel přeci v srdci tvém sil

dyby tak přišli něký nemeňla
že náš svět zbaví od všeho zla
řek bych vy blázni - to sou fóry
kdo z nás by pak v tom poli zbyl

kdo je zrnem dobrým a kdo patří na hnůj
do toho Bohu ty nefuěj
my můžem třídít brambory
a nás si po žních přebere Bůh
nechte to růst jen to nech růst
ať spolu roste vše co má vzrůst

vždyť všechny hrůzy a horory
byly v touze by svět očištěn byl

J . K A S A L

1951

SOBOTNÍ ODPOLEDNE

Na krku se jí
usmíval cucflek
níž na řetízku se
houpala Marie

Každýmu vykládala
že má zánět

A že na to není
/Jestli sem se nepřeslech
a neřekla
že nađ to není/

Je na každýho
moc hodná
zkrátka má všechny
chlapy ráda

snaží se teď
vše dohnat - m

při třetím už
byla suchá
sedmýmu říkala
aby ho pak vytáh
/že prej má zánět/

ZA MŘÍŽEMI BÝVALÉHO ZÁMKU

Skřípající mráz zapích'
bodliny do oken
V zkřehlé rovině ztuhl
havraní křik
Pálnoční tesklivá obloha
přenáší vzpomínku
neoplačené lásky
Podivný vjem smutku
jakoby život začal smrtí
cítím živý dech
padající světlo odráží
jak lesklé rybí oko -
uhasínající život se vlil
s pocitem viny
i do konečků prstů

- DG 788

x x x

Skoro všichni
poznali že
skončila noc
nebo den
není moc vidět
a v pohybu
sou těla i věci
mrholí a vůbec není
horko a čím topit
ale málo mlhy
ke smutku
Vím už
víc jak podráuný
- kde sem
Válíme se
ve zvratkách
některý sou i z nás
Hajzlový záchranný kruh
pro jistotu ho
nosíme každý na krku
Je to podivné
ale dávno si
není co říct
protože každý je
moc moudrý
a do ticha hrají
poruchy -
odposlouchávajícího zařízení
náhle málem communitation
poněkud němej pro jednu stranu
úchylný a přesto
ZLATÝ KONEC
tohoto města
A S ČISTÝM KRKEM DÁL!

ŽÁDOST

Pane Bože
vzduj větry a bouře
krupobití ať zpřeláme hnáty
větry ať roztrhnou plíce
všem co sou po vejškách
i těm co se plazej po zemi
Všechny mlhy pošli k slunci
ať může vylízt život -
z podzemí
- nejsme totiž na slunce zvyklí

SEN

Lehnul sem si
ke svý smradlavý noze
kerá se mi dloubala
v nose

Z ucha vytek a usch'
ze sádla a hnisu - rampouch
zas slyším ty hlasy
skrz slepený vlasy

Jak dechat zhuštěnou nicotu
málem tedy absolutno
živit se špínou z vlasů
bejt stroj Stisklé Hovno
Pak rval sem se
s divokou souloží
tydle hrozný sny
mě asi umoří

M. KOZELKA

1949

SEN O SLEPOTĚ

GREGORY!
v zemi útočících
na omítku
předčasnýho jara u moře před osmi
lety ždím kouzlo
kyselejších jonatánů
se špinavým límcem
po třiceti přírazech
nabrán na
vidle o kterých
štrekách to zpíval Dylan?
JANIS!
do čích dlaní
stříbřitě sněží
hudba mikrobuněk
strachu?
maniak běsní nad automapou Evropy
maškarní candrbál hymny trollů
kravál pendlovek z pimprlové dálky
lásko kdo tě tak
zvalchoval? s tímhle
šmejdem nikdy na rojs
nepůjdu
RYOKANE
svinskej trapas
ve frmolu před Hlavním nádražím
mne zatkl
NOČNÍ MIM S JABLKY
pověstnej držgrešle
přišil mi flastr za lichvářství
ztratil jsem se v metru
to prokletí tíží
KACUŠIKO HOKUSAI!
ztratil jsem zrak
dávna důvěrnost obrysů
a tvarů uniká
do tmy
i'm blind.....
!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! BONDY !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!
teď je únor neděle
ráno fajn říkám
dobře - v jakým
městě oslavím za rok šílenej
lesk svých očí? -
tuhle
válku
nevyhrajam

MANIAKÁLNÍ ŽALM

Ivě

OMNIS creatura ADHUC ingemiscit et parturit
vrať se do noci Lotosových Hlasů
buď živá vzpurným OPAKEM potících se zdí
levituj v Básni mého přítele apoštola
jenž činí nesmrtelným tvůj semitský výraz
v kapradinách vyřkni svůj omamný vztah
k běsnicímu šarmu oblohy na jóm kippúr
Zjevující Kříž s Neviditelným
zmítej se v hudbě plné rozporů
oslov své srdce větou čarodějů od Xingu
líbej každý den líbej rzivé poselství
nesouvislých vět měj hbitost molekul
a erotičnost váneků.....
.....šedý kal nicoty
lační po tvém bytí chlípny a bezpřítomný
s čelistmi chroustožrouta chystá se
pozřít tvůj mozek tvé srdce v úderu gongu
svárlivých rozkoší - PANEM CAELESTEM
ACCIPIAM - dharmačakrapravarten
... nezavěšujte prosím jste v pořadí ...
... nezavěšujte prosím jste v pořadí ...
... nezavěšujte prosím jste v pořadí ...
... nezavěšujte prosím jste v pořadí ...
opakuje skrytý hlas z prázdnoty
já jsem Velká Řeka hořící obruč zrcadlení
ignorant měst na silnicích učiněný písní
dej prozřít tišinám a spiritum principali
confirma me skrze Velké Odmítnutí a Bolest Hledání

RÁNO

před pěti lety v mém městě
ROSTLA K NEBI BABYLÓNSKÁ VĚŽ
v lázeňské čtvrti voněla máta
NA STRMÝCH ULÍČKÁCH SE HÁDALY DOMOVNICE
stáli jsme na stopu
KOUSEK OD PRÁDELEN
s lahví slivovice a s pecnem chleba
NA VÝPADOVCE POD GOLFOVÝMI HŘIŠTI
měla jsi sarí & chatrné mokasíny
SLUNCE USTRNULO NAD ŘEKOU
měli jsme kliku na auta
JEŠTE TEN VEČER JSME PLAVALI V DUNAJI
a celou noc courali Blavou

P . L A M P L

1931

JOSIF VISSARIONOVIČ STALIN

Důstojenství tvojí krásy
neštěstí je pro vše masy

ZVLÁŠTNÍ PŘÍHODA V ZOO

/věnováno Jiřímu Němcovi/

Protože mám ocas zvíci bobra,
myslím, že mě do něj štípla
štíhlá kobra.

CHUCHLE

Koně, koně, koně,
dyk de jenom vo ně.

/VĚNOVÁNO JIŘÍMU NĚMCOVI/

Pán Bůh ten má čtyři voči
a ty voči po mně točí

Pán Bůh ten má fištróna
archandělé kolona

Přesto je to smutnej pán
lebka holá elegán

A ty moje smutné oči
Boha nikdy nepřetočí

Peták.

Když byla loutková premiéra baletu Věšiváček, stala se politovánímhodná událost. Loutky vši se rozběsněné utrhaly z nitek a naskákaly z hlavního představitele do hlediště, aby zde sňavily krvavé hody.

Již mě nenapadají žádní Kašpaři ani podobní. Hlavou se mi honí pouze smutné loutky. Šmidrové, Úředníci, Blázni... Příčina jak se zdá spočívá snad v samotných základních principech loutkového divadla.

"Stojím za tím, co tu řekl Kašpárek" křičel charakterní loutkař staré školy, v troskách svého demolovaného divadélka - "stojím za tím za tu cenu, že moji scénu zapálíte, což mě bude stát život. Cožpak nevíte, že správný animátor opouští loutkové divadlo jako poslední?"

Je známo, že Vodník nám uhnul poměrně mlád.

Loutka, která dojde tak daleko, že sáhne k nůžkám, aby přestříhla své nitky, stává se tímto činem zodpovědná za vše, tedy i za svůj pád. Je možné, že však existuje výjimka. Jde o ten případ, kdy podobnou operaci má pimprdlé předepsanou rolí. Je mnohdy velmi obtížné přesně rozlišit.

Dosud se mi nepodařilo vyřezat loutku Býka. Vždycky mi vznikne vůl.

Domnívám se, že v současném pimprdlovém divadle není hloupý Honza pimprdlí veselou. Ba právě naopak. Zjišťuji totiž, že v jistých okamžicích, kdy se objeví na scéně a začne být hloupý, běhá mi po zádech loutka Strachu.

A Vodníka miluji ze všech loutek nejvíce. Ne snad ze soucitu s jeho samotou, což by pro něho důvod být mohl, ale z důvodů zcela sobeckých. Jeho barva je velice zdravá mým očím.

Nikdy nezapomínejme, že je možno vytvořit i loutku Loutkáře.

I mezi loutkami jsou jednotníci tak pobloudilí, co se domnívají, že o svých pohybech rozhodují samy.

Existují i tací nezodpovědní animátoři, že jim není nic svatého. Ubohé loutky. Kolik si navymýšlí bezuzdností, aby vysvětlily samy sobě své chování na scéně.

Jedna loutka povídala, že není loutkáře. Našla mnoho přívrženců, kteří o tom předmět ani potom nepřemýšleli.

Téměř všechny loutky umírají pohozené. A není v tom ani náznak bolestí.

Když se vyřezávají loutky, tak létají třísky. Proč zrovna třísky, to jsem nikdy nepochopil.

Q . MACHULKA

1950

PRVNÍ VERZE

A jaro bylo tenkrát krásné sluníčko do kriminálu pralo až mělo boule za ušima Nám bylo to houby platný Abychom se nezlobili hráli jsme "člověče nezlob se"

Mejla předtím hrál moc nahlas na svou kytárku až mu vlast poskytla několikaměsíční odpočinek v tichu a chládku Jeden vyhulenej vykrad uženářství nakrmil hladové toulavé psy Metula chodil po novostavbách a krad boty co si za dveřma nechali pořádkumilní nájemníci Já nedělal nic tak abych si taky odpočinul tvrdé vězeňské židličky

Brejlička bachař pořád brejlil jestli komínky jsou jako když střelí to pak řekne brambory jsou v pořádku všechno v pořádku Mohli jsme jít škrabat brambory Povídali jsme si se starými pákami o lágrech a lumpárnách a o jednom muklovi Držel se katru pět bachařů ho vyhazovalo ale on že se mu tam líbí a nepůjde domů

Když jsem byl čerstvě dovezen sedl jsem si do kouta a dělal brum brum brum mí rozveselení spolustolovníci ptali se cože to má znamenat pověděl jsem jim ve správné base bručí se brum brum brum

Mejlu neostříhali měl andělsky dlouhé vlasy chodbařky do něj byly zamilované Dostávali jsme tuplované obědy každéj správnéj kriminálník v base ztloustne

Brejlička bachař měl po ránu tuze krásné proslovy hlas jak zvon křičel na holky odnaproti co se zase hádáte že vás šoupnu do díry Ukrad mi dopis kde psal jsem o baráku chorobně zářících očí žalostných vzdechů a co já vím ještě Tak mě odvedl do své kanceláře povídá abych psal básničky ani cigárko mi nedal a že takovédle psaní neodešle

A hlavně že měli jsme tabáček dokonce Midlands i cigárka kulatý tak jsme básnili a četli že Honza zdravý Marcelu i s tím ypsilonem a že Bobr zdraví Kladno 1979 ahoj Zdravím Freuda a všechny feťáky Ještě že v knížkách byly takovédle vzkazy měli jsme nad čím koumat

Psal jsem si básničky spoustu jsem jich vyhodil všechny ale bohužel ne

Vykládal jsem Mejlovi říkačku "až nás zavrou za mříže potkáme se v base" Až Mejla našel v obědě žízalu to je poezie Je třeba sundat hvězdu a dát si jí na stůl dveře umístit v

sousedství oceánu jde o to odhalit skutečnost Odhalená skutečnost pěkně kroutila se v Mejlově obědě říkali jsme jí Berta a chtěli jí ochočit Hráli jsme o ní kostky Vrhcáb Kamerun Generál Kvašňák Vašák Magor Knížák Bondy Dvojice Trojice Liché Sudé Nevyhráli jsme Hodili jsme ji tedy kosům to je holt ta poezie

Když jsme šli na dvoreček to byla událost chodili jsme kolem dokola jako ovečky Žalovali si s kolegy ze sousedních cel na svůj osud jinak mohli jsme si postěžovat brázám v dálce vlajícím

Najednou navlíkli mi na rukáv bílou pásku hupsky šupsky Jménem republiky jděte domů Nevykročil jsem tou správnou nohou hned mě čap revizor neměl jsem co bych mu hodil na hlavu měl jsem právě jen těch pár básniček Arnošt je jinej pašák Co mě tedy šacujete křičel až se vážení cestující ohlíželi šup psací stroj mu na hlavu Zrovna ten den jsem mu ho vrátil Chudák Arnošt myslel si že na něm píšu básničky Půjčil jsem ho jednomu hostinskému lil mi celý den pivo tenkrát zdarma

Na rozbouřených kolejích doplul jsem do hospody kde vedle ponurých obrázků mladých malířů visí oprátka Mohl jsem si to zkusit Na berličkách však přitančil Jirka Fakírek a co že jsem celou dobu dělal Díval jsem se na brízy v dálce vlající povídám Víš co je to malovat v noci^v parku dětem berličkama pohádky? on na to To je poezie! šermuje mi berličkama před obličejem Pivo je lepší než melta vězeňská tak mu blábolím když se to ale smolí na papír to je jako když stavíš kostelíček To si děláš architekta i přidavače a musíš si sehnat cihly a maltu Cihličky musí být pěkně vypálený musí zvonit žádný aušusy tvarohový Stavět musí se rychle jako Brigády socialistické práce nebo jako u vykořisťovatele aby cihličky nezvětraly Kostelíček musí být pevný zároveň křehký nadýchaný Kdyby hulvát jedinou cihličku vyboural spadne mu to na hlavu Je to facha upachtěná a když je to hotový musí se kostelíček nechat řádně vyvětrat aby nesmrđěl potom Jirka praštil pállitsem až se rozbil To je sračka vyumělkovaná oběsil ses na svých slovech můžeš se oběsit ještě támhle na tý šibenici Odtančil se vyčůrat tak poezie chcípne žvanile pobrukoval si cestou Z té hospody nás vyhodili Tak jsme šli jinam a možná že ne byl jsem tedy holt doma

F . M A X E R A

1943

+ + +

Noci protažené a jitra nedospaná
trochu to cuká v uřezané hlavě
s novým dnem nová úzkost
chléb náš vezdejší krvavá mana

podřatý strom padá pomalu
jako by s úlevou umíral

+ + +

Můry poletují v letošních nocích
hojněji než vloni
zase zhoustl hnojný vzduch
a vody na lučinách
a Bory po skalínách

Okresní oddělení pasů a víz
Znojmo

Č.j. PC - 65/1976

Zavívá večerní vítr v náměsíčných krajinách
ve vidinách vysněného Jihu a cestování
s prstem po mapě sem a tam
prohlížím si album svých fotografií
zvláště tu trojitou do třičtvrtě
s profilem a enfasem
až do půlnoci v náměsíčných krajinách
cestují po mapě sem a tam

Proti tomuto rozhodnutí je možno podat písemné odvolání ke Krajskému odboru pasů a víz v Brně ve lhůtě do 15 dnů ode dne doručení, prostřednictvím Okresního oddělení pasů a víz ve Znojmě

Náčelník:

XXXXXXXXXX

Jaké bylo tehdy smýšlení lidí? Co chtěli tenkrát v srpnu 1794 po tom nesmírném otřesu? "Žít," odpovídali dotázaní, atd., říkat si: - Ale vždyť já ještě žiju!

Jules Michelet, Francouzská revoluce

Z bílé porcelánové konvice nalévám se čajem
Lyons tee darjeeling imported netto 113 g
zase po dlouhé cestě sedím za svým stolem
upíjím z bílého porcelánového šálku
V hodině blížící se večerníce
po sčítáku a TN a v rychlosti ponorným vařičem
uvařený ešus magoráku
Taras Bulba svým kadídlem okuřuje léta
Z bílé porcelánové konvice nalévám se čajem

P . M I K E Š

1948

LA MAISON EST LÀ

Pán říká,
dům je tam,
tak tedy pojďme.
A nastav tvář,
z níž stříbro se
jen pro mne line,
v níž zář
je krutější než jiné.
V níž mlhovin
máš víc než noční nebe,
vždyť studí a zebe
stále si hledat
koně náhradního,
proklínat noc,
nedočkat rána svého.
Pán říká,
dům je tam,
tak tedy pojďme,
ať pravdu zřím
jak papír pozvednut:
Je čas,
za časem stud.

JEDNOU SELHAT STAČÍ

Ještě jsi neodcházel
/a již pozdě bylo/.
Ještě jakoby scházel
pláč, jejíž nebe lilo.

Když bdít
tvé srdce odmítlo,
když syt jsi byl,
jako bys
probůh zapomněl,
ne na mne, však
na sebe sama, ach žel.

A najednou,
v krystalech
lítostí tenkostěnných,
svou lásku
umírat jsem zřel.

KDO MILUJE

Kdo miluje,
a kdo již nezabil,
svůj do dálky
blížící se cíl.

Kdo v šatu
šalebném až běda,
svou přítomností neminul,
kdo, v pádu, dobře věda,
se nevznešl, neapočinul.

Och, jak hrozné
býti vyslyšen,
však horší
je než jiné,
když sluncem neztišen
se stále krátíš,
stíne!

M . N Ě M C O V Á

1956

p.

7.12.1976

Nesměji se Tobě,
ale z Tebe.

Ty.

Jediný nevíš,
že kde je hudba,
tam musí být
i muzikant.

Kdybys nepřišel,
nic by se nestalo.
Kdybys nechodil,
nic by se nestalo.
Kdybys nebyl,
nic by se nestalo.
Přišel jsi.

Já a Ty.

Divný sen.

Sen.

Sen.

Sen...

7.12.1976

Zase domů.

Zbytečně způsobuji dálky,
neschopna snést přítomnost.

Zbytečně způsobuji dálky,
neschopna vracení.

Zbytečně způsobuji dálky,
když svět se ode mne odvrátil.

Daně.

Bolest rodí jen bolest.

Jak řekl Platon:

kde jsou hadry, tam jsou i myši.

UŽ odkvetly fialky.

Broček zalezl, už neštěká.

Nic se nikdy nevrátí.

Díky.

Dala jsem Ti jablíčko mandragory.

Mám obavu; Tys mi dala víc.

Obavu?

Díky.

Kolem přešel cizinec

a Broček zavětril svým krásným nosem.

7.12.1976

Chodím mezi květy
a všímám si jen plevela
srdce prokleté
chodím mezi skalkami
a všímám si jen údolí
srdce prokleté
chodím mezi křišťály
a jen bahno mi stahuje
srdce prokleté

Zase je tu večer
s láskou bez naděje
němou
samota osamělá
samota společná
vše jedno
bez naděje

Když jdu po kamenné zemi
má hlava strásá hvězdy
když jdu po kamenné zemi
má ruka hladí noc
když ležím v kamenné zemi
mé srdce je u Boha

F . N O V Á K

1952

Loutkový divadýlko - Vladislavskéj sál,
kde asi to bidýlko dostal?

Mladej může, starej musí,
všichni sme výrobní kusy.

"Krev, krev, a to hned," řičí chór
řičí chór
"Krev, krev, a to hned," vládne mor
vládne mor

V rajský pluli, v rajský pluli,
cpali armádu hrachem v olověný sluji

Řek' jeden astronom:
"Kdy už sem přijde hrom?"

Do županu v lázních převlíkaj se blázni.
A lázeňský pán, libý úsměv sám.
Pane Rakáš, vodu kakáš!
Pane Specipene, pták teď stoupá v ceně!
Kdyby se však něco stalo,
co by pak bylo k smíchu?
se sádrovým pohonem a na první koleji
proletěla archa hříchu.
A tak naši blázni milí,
kterejm bazén vypustili,
prchaj rychle do krytu,
stavědlo u žabince poslouží jim v pobytu.
Lázeňský pán, ač byl nerad,
vydal se z vyšší moci hledet,
když je u rybníka zarostlého našel,
zařval na ně skřehotavým hlasem:
"Na vodováhu s vámi
a žádný hraní a koupání!"

Jehla se už dovařila,
vaří se i motorová pila.

Z předsedkyně dýchla jiskra,
však stále stojí jak loutka,
soudní znalkyně lejtnants tiskla,
jehož ovládla choutka.

Zdravý občan staví chatu
koupím já si menstruační vat

Pitva jede dál, kdo by se nám smál?

Generál vedle stál, poručík v dálce kýchl:
Právě kací deklaraci - hy
na nešťastnou generaci - hy

Do města vjíždí motorové vozy,
bílá holubičko, hoří.
Pyroman ve skrytu duše,
ohlašuje, zdá se, suše:
"Nejsou všechny holky stejny,
radioaktivní mlejny."

Fašista pásal koníčky,
učil se říkat ábécé,
hrával si s náma kuličky
a onanoval na dece.

M . N U S K A

1931

S L A V N O S T I

První!

Teplá a větrná noc byla, noc uchystaná pro setkání ještě dříve, než vypukne bouře. Teplá a větrná letní noc je temná. Ani zátrpyt nad hlavou nezableskne a mraky se ženou nízko jako masivní klenba. Mrazivá hvězdná obloha tehdy zůstává jen vzdáleným tušením, tušením klidu a míru, trvání, čistoty, zatímco se blíží podzemní dunění. Teplý větrný hukot narůstá. Stromky se zmitají ve větru a koruny mohutných stromů hučí, provívány v slastné koupeli nemilosrdných poryvů větru, a strhané listí se prohání a ubíhá mezi kmitajícími stonky suché trávy. Napětí vládne všude okolo a zdaleka se blíží slavnostní tanec. Anebo - jásavé veselí přistupuje? Zároveň cosi nižšího a křečovitého, kvičivého, se pojí do sílicího dunění neslyšitelných bubnů. Snad dávné ječení dud osamělého, který po nocích hrával na Šibeničním vrchu oběšencům - bhá uíííí hrával - aby viselcům nebylo smutno, když se vrzavě kývali ve větru:

Huadlatachtla! Vždyť je hodina první, po půlnoci. A zdáli se právě tak blíží ječení dud pochoduujícího dudáka, ryk a flanc oospolu, ječení, které je členěno duněním bubnu, duněním prazákladním a stlačujícím. Blíží se, postupuje: jakýsi hrůzný a řehotný, zatím jen tušený tanec i veselí, jásavý boj, slavnost a veliké díkůvzdání. Ječení, provázené duněním bubnů, náhle slábne, přehlášováno kouzelným suchým klopotem. Ten klopot musí strhnout do kola každého svědka, ať živého nebo mrtvého. Sílí naděje, že přece jen nebude stále sám, že nebude osamocen. Nastává jedna ze vzácných opětovaných slavností? Neboť - znovu - teplá a větrná noc je jako stvořena pro setkání neexistujících přátel. Napětí vládne všude okolo. Tehdy i dveře, ještě od zimy utěsněné přibitými plstěnými noky, stěží odolávají nočnímu víchru. Extáze! Je slyšet ránu do dveří, kopnutí do veřejí, dávná výzva a ohlášení Příchodu. Z neklidného napjatého postoje náhle Padraik ožívá, čile pobíhá svou černou místností. I rozkládá Padraik na stole zažloutlý ubrus, krásně již vyspravovaný, při okrajích otřepený a ozdobený tmavorudými otisky dna sklenic od červeného vína. Střed plátna je potřísněn velikou skvrnou obětinou po kdysi rozlitém vínu, ozdoben velikou kaluží při okrajích se vytrácející, jako na Veroničině roušce. S tichým soustředěním i vnitřním uvolněním urovnává

ubrus a víří přitom dávný prach, jenž usazen byl při okrajích desky stolu. Očekávání přátel - toť radostná chvíle /- vzlyki -/, narůstající duševní jásot před obřadem. A doprovodný rytmus je z dálky slyšitelný: odevždy opakované, temné dunění bubnu, bubnů, mnoha bubnů. Strnulé jsou již Padraikovy pohyby: jakoby pohyby z jiné říše vstupují do těla a ono se poddává. Dunění vůkol narůstá, z hloubi země se ozývá, stoupá vzhůru, až pulzuje i podlaha a otrásejí se stěny tmavé mansardy. Dunění postupuje žilami a otrásá šíjí. Napínán tepotem v žilách, ještě živěji a rychleji, přitom jakoby strojově, uklízí staletý nepořádek v mansardě, roztroušené nádobí a knihy ukládá do rohu místnosti. Na holení již není čas, tak alespoň ruce a tvář si omyl a utřel ubrusem. Přitom ani na chvíli se nezastavuje, čile pobíhá, málem sám pro sebe tančí, vlastně již tančí podle vnitřního rytmu, lehce a radostně. Sklízí chytače prachu a zametá chuchvalce pod své polní lůžko, ukládá do nočního stolku ocelový zabiják, dobré těžítko při čtení, rovněž tak elastický olisbos s gumovou hlavicí a ejakulačním zařízením, rovněž těžítko, a schovává i staříčkový boxer kombinovaný s nožem a pistolí. /Svévolnosti!/ Uklízí ty věci mezi knihy. A v tom ambivalentním tanci si prozpěvuje beze slov, občas zatleskne, zastaví se a hlavu zaklání, zahlédne bezhvězdnou tmu nad střechami. Slastně naslouchá bubnům, rachotícím odevšad, pohupuje se, usmívá, stále ještě jako by trochu váhal. Gula, gula, Ha - L - L - L : ozývá se zpěv mnoha hrdel. Vzpomíná se Padraik na špičkách, celý září. Tvář oživena, zatímco tělo strojově pracovalo, stává se krásnou. Snad jeho tvář i září, vyzařuje do tmy, jako hlavy dávných světců. A hledí Padraik soustředěně a nepohnutě do tmy teplé větrné letní noci. Je ta noc lurokrásná! Toť v očekávání. Slzy pálí v očích, nalévá si hoch do sklenice, upíjí, sklenice hladce vrže v prstech. Zbytek rozlévá po prkené podlaze, ulévá Padraik víno v oběť. Svoboda nadzemská a tance, tance. Často Padraik tancuje, naslouchá chladným stavbám tónů žvýkaje chléb a sedě na bobku v rohu své místnosti, naslouchá bubínkům, zpěvům a trubkám. Také vyhazuje oknem staré noviny, lejna zabalená v novinách, a volá: Tancujte, tancujte všichni! V liduprázdných větrem proháněných ulicích však dnes tancuj sám. Přesto se Ondřej, zvaný Padraik, nepoddává. Vrací se do své jeskyně, jeskyně-duše, mansardy, černé mansardy. Jeskyně, pra-pra-. Ozývá se Padraikův nářek po chodbách. Radostné vytí - veselý nářek. Návrat. Nerozmlčitelně ono Auááá - Podar se^{mi}.

TOUHA

A jiný trans: Zpěv ptáčete - nářek! V té chvíli v žilách proudí dobrotivost a dobrotivý zrak se obrací k příchozím. Nesmírný klid se rozlévá a voní radostnou lítostí. Slzy stékají a ruce se třesou - čím? neví sám, snad znovu jakoby láskou - a to je krásné, nejkrásnější. Co chtít? Všechno, každý okamžik, přivlastnit jej v úplnosti i s rozmyslem a v klidu duše a s vnitřním žářem, jako v některou noční chvíli. Trčí a zůstává, bolavé ohnisko štěstí. Kéž by zůstávalo po všechny dny a noci, ohnisko nevyslovitelného, kdy mizí a hroutí se kluzkost slov. Báječný to nástroj - řeč - stále znovu povstávající z rachotu vymrskaných básní, přirostlá k jazyku i očím, odluka myšlení, ba myšlení samo. Někdy vyřčením sami teprve porozumíte své myšlence, jež kalně se prodírala masem na povrch, leč nakonec třpytným bleskem zčistajasna zazáří nový, nečekaný spoj. Rýt a kovat až okolo šelichá, chtít - . Haúúúúúúúú! řve jedna část nitra a vybíhá do svobodného prostoru. Ozývá se i druhá část odevšad, hluchý nářek - mřhl kldrl. - Řád: třeba Gulala Gulala ho ho. Je jím rytmus! Dosud málo vím, pouze občas, utápěn tíhou a podetínaje naději, pocítím zdáli závan vůně - snad dětství, snad nižší a méně pyšné, tudíž vyšší já, jako by se ozývalo. Voní ta země Dagetah. Dere se touha, vyklubává, hrne, volá po útlosti, po všepohlčení. Pro jednoho každého bratra osamělého, pro sebehryzajícího a volajícího postavit věž stavbu, zastavit kolo, sáhnout, dosáhnout, ^{uch}zkopit. Mnozí přelétli nebeskou dráhu, ohořeli a zavírají svou cestu na začátku-konci. Že by snad za rozrytými úhory rostla nová věž? Vše rozmělněno na prášek, dá možná úrodu. Nebylo mi možno odolat bolesti - když tisíce trpytů jeden trpyt. Cítím pokaždé něco trochu odlišného, nelze zachytit, ale snad vím, věřím ti, a cos vyrozuměl, jistě správné bylo. Nehladím, paži chci stisknout, jemně, zmlkl; háže bláto a krev; v chuchvalci možná podstata výstižnější než dráha letícího šípů. Ach!

prosinec 1966

F . P Á N E K

1949

UMĚLA PRDEL

/Mozkové závity/

Pro větší blaho
lidskou řiť
Bůh se rozhodl
kdysi, z umělé hmoty
vyrobit, neb
ty střeva syntetický
jsou každým coulem
víc lidský.

V PRDELI

V prdeli je
velká tma
bz, bz, bz...
lítají tam
letadla, též
po zemi -
jezdějí vlaky
ši, ši, ši, ši, hň
obrněný tanky
taky a tak
máme každou
chvíli, sláva
vlasti, blízko
k cíli.

REFRÉN

Nejsme boháči
jsme chudí,
máme hovno
a to smrdí,
máme mozek
a ne malej
zato ale
vykuchanej.

TA NAŠE PÍSNÍČKA ČESKÁ /Mejlovi/

Ta naše písnička česká
ta je tak plasticky hezká,
tak jako v prdeli kytíčka
ta naše plastická
písnička.

SRDCE

Jediné srdce jsme na světě měli
jež dovedlo nás milovat,
kdybychom láskou ho vzbudit chtěli
neozve se nám vícekrát.
Odešlo, ztichlo, šlo k Bohu spát
a tak tu blbnem
na kvadrát.

ZIMNÍ POHÁDKA

I když zrovna
nemrzne a nesněží
mráz po zádech
mi běží, z ničeho
nic nastal vzruch
prdí živly: země
ohně, voda, vzduch
i já, soudruzi
echich uch.

V ČERNÝCH LESÍCH

V černých lesích
v hradu Houska
kněz Karásek
zákon louská,
pěje k tomu
o Bohu, rád
mu taky
pomohu.

I KDYŽ TĚŽCE PRACOVAL /poeta Otakaru Slavíkovi/

I když těžce pracoval
on přesto, přesto maloval
snad víc než sral.
Těch rumů!!! Zlaté rybky!!!
a barva mu houstla
královsky mu mize
ztloustla

S KUMPÁNY V HOSPODĚ

S kumpány v hospodě
se ovšem sešel
nemocné babičce, stařence
pro léky nešel
do prdele -
už i kradu
tak sem
sešel.

DOKTORU NĚMCOVI

Ve zdraví pak přežije vše každý
kdo se kvůli smrti vraždí,
lékařský sbor to nemine
a to mi baví jámine!

A TAK ZA POLÁRNÍ NOCI

A tak za polární noci
ve dne jako o půlnoci,
pomalu se seru k hrobu
lední medvěd ku brlohu.

VZHŮRU ZA SVĚTLEM

Bejt buzerantem je moc zlý
a už se blíží sklizeň,
zvyk jsem si pěkně na drogy
a mám už pořád žížeň.

Že však vidím život právem
jen v tom grogu neustálém,
je věc jistá že máš Bovi
vzhůru za světlem! zas poví.

Bez lásky žít nemá smyslu
bez naděje sem kus pístu,
a tak chodím v mistra mistrů
mystickým tom těle Kristu.

J . P A V E L K A

1947

ING. LAMPLOVI

All you need is RAF!

ARMÁDA SPÁSY

Už žádné špasy!
Dej se taky naší cestou
Buď nám bratrem
Buď nám sestrou
Přestaň hřešit
Přestaň pít
Do prdele
to se skvěle
jako v cele
budem všichni mít

UNDERGROUND

Ve vlahém temném podzemí
bují spousta hub
některý sou jedovatý
některý zas very good
většinou jsou planý
maj jen svoje plány
hledaj lepší cesty nežli jsou ty Boží
Pak jsou z toho rozpadlí když je ďábel složí

PAMÁTKY

Kostely kláštery
města hrady
všude plno
lásky zraďy

MYSTIK

Bratře Slunce sviž
jen na moje cesty
Láska moje
 Bože viď
do prdele poslala
chlast i holky hezký

RANNÍ

Ráno vstává téměř každý muž
- a rád; vždyť i
slunce už
líže mrakům řiť.

BUDOVÁNÍ

Všichni pořád nejen chvilku
rozjásaně tahaj pilku

ZEMĚ ČESKÁ

Zemský ráj to na pohled
a co teď?
Tuzemský rum a to hned

TODAY AND TOMORROW

Dnes jsme tam
zítra tady
ze zahrady
čo zahrady
všude chutná nejvíce
zakázaný ovoce

L . P L Í V A

1947

a kol. /Bílé světlo/

Co chceš?

Co chceš víc?

Kupu peněz

nebo krátkej barevnej sen?

Co chceš víc?

Plesovou masku

nebo ve vaně umřít?

Nesmyslnej den i noc.

Nesmyslný kopání hrobů.

Nesmyslný velebení všeho,

co slouží novejm bohům.

Nejkrásnější katastrofa

Když propadne se země
a otevřou se brány hlubin.
Když se řítěj střechy domů,
to se tvoří nový život.

Když z puklin stoupaj dýmy
a nesou sebou tóny hudby,
zběsilý a sametový,
barevný jak spektrum duhy.
To se tvoří nový život.

To se tvoří nový mýtus.
To se tvoří nový život.
To se roděj nový lidi.
To se tvoří nový život.

Když protrhnou se mraky
a do země tne bílej blesk.
Když se valej proudy vody
jako láva z vztekly sopky.
To se tvoří nový život.

To se tvoří nový mýtus.
To začíná nový život.
To se roděj nový lidi.
To se tvoří nový život.

Řeka

V potocích hnůj k řece proudí.
Do řeky se lecos vloudí,
zapáchá a čpí.

Tahle řeka má své břehy.
Plná cukru, plná něhy,
o hnoji neví.

Plavte malíři!
Plavte proroci!
Plavte děťátka!
Plavte otroci!
Na břeh se nesmí!

Brodíte se po dně flaškama,
brodíte se po dně práškama.
O konzervu s hráškem, urychleným práškem,
naříznul sis krk v místě páteře,
jak ses potopil.
Potom ses opil.

/Sestra mojí neterě má známýho v Opeře.
Tam se dostanu!/
Co si zámánu, mám.
Jen když plavu!
Na břehy se nedívám.

V potocích hnůj k řece proudí.
Do řeky se lecos vloudí,
zapáchá a čpí,
ale na břeh -
na břeh se nesmí!

Jestli dojdu

Když jsem vyšel z domu
do ranního deště,
nevěděl jsem ještě
jestli dojdu.

Asi bych byl blázen,
kdybych upad na zem.
Hlavu mám jak kámen.
Těžko dojdu.

Kdybych pil dnes rum,
bylo by mi dobře.
Určitě bych dosel
aspoň kus.

J . PŘEVRA TSKÁ

1945

B l á b o l

deprese depresi	euforie euforii
depres	eufor
smutek smutku	radost radosti
smut	rad
bolest bolesti	libost libosti
bol	lib

eufor s depresem
smut s radem
bol s libem
páří
rodí já

Sestra sestře

běžte je rozehnat, sestři
máte sál
co si má co povídat
narkomanka s alkoholičkou
a čichačkou toluenu
dyť víte, že včera sem propašovaly opium
a doktoři s nima nadělaj
já bych jim dala drogy
courám

G e r o n t i

tak ukažte babi
svou svrasklou kůži

já vím že taky jednou

roztáhněte dobře ty krásné dlouhé
kachetické nohy
ať můžu dobře a rychle odstranit pach
co vydávají vaše řídké výkaly
včera jsem si u Bindrů objednala
dábelské tousty
věrně připomínaly vaši stolicí
měla jste hospodu v Liberci a syne
nelíbejte mi ruce babi

já vím že taky jednou

Suic.

Bojujte bojujte dál
nemám sílu
Bojujte bojujte dál
odcházím
Bojujte bojujte dál
do ticha

M . S K A L I C K Ý

1952

Zoo

Jsme v zoologické zahradě
klece, mříže, ohrady,
jsme v zoologické zahradě
mluvíme o štěstí a životě,
jsme v zoologické zahradě
mluvíme o zvěrstvech fašismu,
jsme v zoologické zahradě
mluvíme o svobodě a násilí,
jsme v zoologické zahradě
a za pletivem zpívají ptáci...

/duben 1976/

Všichni pili kávu

Měli jsme to s Erikem dobře promyšlený
ale - nějak to zkrátka nevyšlo.
Měl jsem ho "jako" objevit - a zachránit,
ale - přišel jsem trochu pozdě.
Možná,
že se šmíknul trochu víc než bylo třeba,
nebo to chtěl skončit doopravdy?
To NĚ, třeba myslel, že přijdu dřív,
nebo měl málo krve na pět šmíků -
- GILLETTE SUPER SILVER.

Cestou na chirurgii už jen chroptěl.
Držel se mě kolem krku a usmíval se.
Trochu jsem se zapotil, jak jsem ho podpíral.
Ptal se na MODROU,
a za námi zůstával červený potok...
Asi ho to nebolelo,
asi mu bylo všechno jedno,
snad marjána působila, ta nikdy nezklame.
Čím dál víc ztrácel červenou barvu,
čím dál víc byl bledší,
zelenější,

modřejší
a těžší.

Až omdlel úplně.
Nechtěl jsem tomu věřit,
ale tušil jsem,
že jsme něco prošvihli,
že se schyluje k průseru.

Doktor měl nažehlenej bílej plášť.
Taky nadával,
že nemůže dopít kafe.
Teď měl plášť červenej a kafe studený.
Erik byl taky červenej a taky studenej...
Chtěl jsem běžet někam pryč,
někam daleko.
Nepustili mě.
Prej už se nedalo nic dělat.
Zavolali policii.
Sestra uvařila nový kafe.

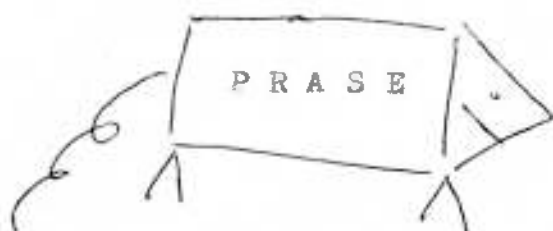
Na fízlarňě jsem jim řek' všechno.
Nepochopili nic.
Psali nějaký hloupý protokoly
a taky pili kafe
Pak mě pustili,
že mě ještě zavolaj,
až budou potřebovat.
Neměli jsme si co říct.

Cestou domů se mi udělalo zle.
Na kříž u cesty jsem načmáral Erikovo jméno.
V palici se mi vybavovali roztomilí burani,
s kytkama a lehváčema vovněčení,
nastupující z poblitejch perónů do couráků,
a rozjíždějící se ke svým útvarům.
V kapse jsem muchlal Erikův povolávací rozkaz.
Šel jsem na hajzl a VYTŘEL SI S NÍM P R D E L . . .

/z budoucnosti jednoho z nás/

Č U Ň A S I

TY

TY

UŽ

SI

TU

ZASE

S T E L E Š

P E L E C H

V B A S E

Tiché smýšlení

Přemýšlej člověče, přemýšlej nad sebou
uvidíš sochu němou a kamennou
němou a kamennou uvidíš sochu
když budeš přemejšlet nad sebou trochu

Já nad tím přemejšlel jsem radši němý
než bych si prohlížel mříže vězení
ve vězení mříže nechci si prohlížet
a proto jsem němý a nechci přemýšlet

Nemysli jen na svoje myšlenek vězení
řekni klidně nahlas jaké máš smýšlení
klidně nahlas řekni jaký máš smýšlení
přeci bys nestrpěl myšlenek věznění

Jednou jsem mluvit chtěl říct vše na rovinu
pak jsem si však vzpomněl že mám doma rodinu
rodinu mám doma a tak radši mlčím
a každou hodinu poslouchat se učím

A tak radši mlčíš i když máš důkazy
radši nic nevidíš přijímáš rozkazy
rozkazy přijímáš všech smyslů zbavený
vůbec tě netrápí svědomí smýšlení

Zvyk jsem si na všechno radši žiju tiše
vydělám peníze nekručí mi v břiše
v břiše mi nekručí peníze vydělám
a tak žiju tiše vo nic se nestarám

C H . S O U K U P

1951

BRATR OSEL

Bratr Osel

pekel posel

do nějž Bože lásku zasel

Jeho přání

bez ustání

abych snášet musel

Ráno vstane

tím to začne

křičí - "Břicho lačné!"

ano prosím

na stůl nosím

pane Osle račte

Po snídani

nikde není

místo pro nás k domluvení

bratr Osel

v práci našel

příjemný čas k vytrávení

Do oběda

mohu leda

pro svačinu běhat

Když se najed

"koukej zmizet!

- chvilku klidu mi teď nechat"

Po obědě

Osel lehne

do večere prý se nehne

do hospody potom

co je na tom?

- že si trochu přihne

Tiše klnu

Osle inu

vzchop se k duchovnímu činu

"Co mě rušíš?

copak nevíš

- jakou mám zas zítra dřinu?"

Slzy roní
duch můj zmdlený
Osel dávno upad' v snění
A mně zbyly
naše viny
Bože dej nám rozhřešení

OSLÁTKO

Nebudu vyvádět mláďata z hnízd
Nebudu prodlužovat dálku
Nebudu kovat tisíc přilb
a rozněcovat válku
tišeji než stín
se
rozjedu na oslátku

ZAPOMÍNÁNÍ

Bože žiji uprostřed Tvých darů
zapomínám na krásu Tvého stvoření
nevidí moje oči
zapomínám na krásu Tvého hlasu
hluché jsou moje uši
zapomínám na Tvůj dotek
bezcitná je moje duše
zapomínám na blaženost Tvého království
unavené mám tělo
zapomínám na nesmírnou Tvoji moudrost
tupá je moje mysl
zapomínám na požehnaný lid Tvůj
zeslábla moje paměť
zapomínám na Tvoji lásku
bloudí moje srdce
Bože! Žiji uprostřed Tvých darů

OSEL A BODLÁK

vášeň vášní nevyženu
splétám bludný kruh
vášni z něho nevybřednu
zvyšuji svůj dluh

Vášni připoután jsem k světu
pevně svírám v rukou blud
plácám se jak moucha v lepu
dokáží být na to hrd

Bodlák osla nepoučí
pod ranama hekám
duše moje jenom čučí
kampek to s ní spěchám

Dávno je džbán bez ucha
Bože kdy mi svitne
snad až se to poručá
bych se přece chytne

Všechny vášně posbírám
naberu je na rohy
omluv mě neb pospíchám
hodím ti je pod nohy

A . S T A N K O V I Č

1940

.....

Jiřímu Němcovi

Když se pucujou mozky
s rámušem to jde s kopce
Empedokles skončil v sopce
a na topole podle skal
skokan zelený se smál...

Internacionální

/na Gogolovo téma/

Osipe, Osipe,
Tvým popelem Pena
silnici posype...

Pánkovsko-kafkovská variace z podzemí

Má vlasti -
- na krčka pasti,

být pastí
je as ti
slastí!

/Mrtvolný sliz
vonnou mastí?/

Milý Kerole

Motto:

Žili - byli v Prdelové Lhotě...

Na "ty kurvy",
jak nám to kdysi vysvětlil
na filosofii
už tehdy senilní profesor Jílek-Oberpfalzer,
se nic nerýmuje.

A proto
Kerole:
Slovo
"..."
si od huby urvi.

Variace na gruzínskou lidovou píseň

/Ad maiorem Konst. Bieblae et Dem. Tiomkinae gloriam/
Klus bílých slonů,
kytička černá,
krtkové pohrbívají Kittikačorna
/Calamity Jane ve starém převleku
přišla s tímhle jednou
zrána ke Flekům/:

Lávy a tufy sopečné
čemusi čímsi opačné.

Je to už jasné
Vše je úžasné

Požomkinova vesnice
točeného salámu.

Pohřeb čalouníka

Dvojitý řecký kříž se sytě
potem lesk
a já byl /Pomoci!/ ratolest
"šumná"
ze dvora krasavice.

Ze dvora krasavice
/rasa rukavice - chodí jako pávice/
kulhavá Gorilka
v nemístném hoři -
- v mlsném smutku lká -

dál souvislost mi uniká
/pročpak paní Kellárová
mé babičce oniká?/

Umíráček zvonil;
nejstarší kluk
Piťo Goril s uříznutým
prstem nebožtíka v kapse
nekrřestansky svědomitě
/Bože, vždyťs byl ještě dítě!/
vlčákovi ocas honil,
hlíno, bylas vlhká!
Když Tě hrobník doryl.

A pak přišel Ježíšek,
uříznul mi jazýček,
který jsem co
azyl
na něho vyplazil
/Kalvarii zkazil Čech
a sýček si ruce omyl./

Z dějin filmu

/Stolp i utveržděni je istiny./

Mosfilm nám kolchozní lány podupal,

Paradžanov dostal... "Pal!"

Na vrchol Popa Ivana

vystoupil

upír-pedofil.

Křep.: - "Pět...!",

potvrdil.

Wintertime's dream aneb "N...neplačte už moje milá

mamička..."

V maminčině bříšku

přilezla ke křížku

Šípková Růženka -

toť měř a vah směnka,

na kuličky jamka.

/Dostal ji k Ježíšku

raz na Větrníku

syn maršála Džamka./

Hommage à deux idiots

V jámě lvové

vyli dva blbové;

dva blbové vyli,

bylo o nich v bibli...

Schizoidní varice na "Měl jsem šest ped..."

Každodenní je zbořena
a já si nevidím z hoře na
špičku nosu,
do zobáku Mejly...
/z Tbilisi do Baku
poslední zbylý
čubčí syn
pod nohy pána, jindy intrikána
se ohýbá
a lízá/.

Bacha, bříza!

2.3.1977

A.D. 1966, v posledním tažení sliníc,
ty svině, jsi nic.

Na svobodárně v Ohrazenicích,
v domě, jehož dvě křídla
jsou prázdná,
nemaj dost cích.

Na Harfě Magor
jak korunní princ -
- ryc nebo pic.

A v motoráku u Hořic
anebo snad u Nechanic
"Svět jako vědomí / a nic";
tam zavíraj se oči mi
po celém týdnu míchanic
/čtu/: Bože, co je nad nimi?

24.1.1977

Ruzyně; Mírov

J . T Ä U B E L O V Á

1948

S k u l i n a

Kolébá se podlaha

čaj

všechny roviny

a přerušují chod

spolehlivé

monočláňkové

hodiny

Chybí rozvaha

v zajetí tuposti

bezbranný

nezná radosti

z komunikace lidí

S á m

zúžený

jen širokými rameny

se v té skulině chytí

V noci má ruce na klíně

v té rozkmitané rovině

po ránu

mu je k blití

P o k r y t e c t v í

Lhostejnost v nás

nastaví tvář milostivě

políbkám nevděčníka

jak děvky vyhlížíme lstivě

dalšího pochlebníka!

Z a v e d u t ě

Zavedu tě k řece

v níž voda před stavědly klidná

černá a zlověstná v minutě příští

stavědla přetéká

a s rachotem se tříští

v mělčinách

M í s t n o s t

Za zavřenými dveřmi
v provlhlých zdech
je těsná postel rozestlaná
vím,

říkat se to nemá
V tom tichu
v tom dusnu
se blíží
je zelený, je bledý
jako by říci chtěl

/v tom tichu

v tom dusnu/
přišel jsem naposledy
bože,
kdy usnu s bacily v ráně?

S t r a c h
zpocené dlaně
Vracím se zpátky
do rohu místnosti
mezi pivní zátky
z předešlých radostí....

K o l é b á n í m o z k u

Chodil po rukách
díval se na svět
z té perspektivy
až míval z toho návaly krve do hlavy
Rval si vlasy
když čirou náhodou
po opici
nahmatat horu masa lidskýho
...Jen nepohnout přikrývkou,
jen necítit pach z rozevřených steh
kyselo až k blití
/Kde vzalo se to puntičkářství?/
To ráno však překvapen
vůní zvláštní,
po rá^ukou došel pouze k umývadlu
vyveden z míry
neočekávaně něžnou tváří... na dosah,
pocítil kolébání
kolébání mozku
není to zdání?

Č t v e r e c

Ten černý čtverec vědění
místy vygumovaný
svítil jemnou šedí
Jen nemoudří na svět
moudře hledí.....

J . U N G E R

1957

Po noci
nůldenní přesuny
opřen třeba o pelest, s vědomím o Kristu
a třasavkou.
Dolů na Žižkov /dnes pro změnu/.
Večer diví se
 pak
kde že jsem se zpil!

Prší listí

/Životy/

rozžalo dlaně

laskám se s listím

očista očí

Pane smiluj se

Je pět dní po Jožkově smrti

za ticha kočárkářů

odcházím z hořícího Petřína

J . U R B A N

1940

/Na Čardé/

záznam jednoho mechanismu

Vstoupil do lokálu, sedl si k volnému stolu, poručil pivo, rozhlédl kolem sebe. Seděl zády k oknu, čelem k výklenku s nálevním pultem a prohlížel výzdobu místnosti. Chvíli mlčky přemýšlel nad obrázky se Švejkem a nápisy To chce klid, Nepijte vodu, malovanými neuměle tuší a vodovými barvami: žádný prostý půvab insitního umění, řekl si, nepochopitelný svět blbosti, zkamenělý jako brouk ponořený do vřídla. Chvíli pozoroval skupinu mužů u stolu v rohu a naslouchal rozmluvě. Pak už seděl docela sám a nechal volně plynout smysly a útržky myšlének: vzdalovaly se a ztrácely, až upadl do ospalé ztrnulosti. Pomyslel si, že by takhle mohl sedět delší dobu a zneklidněl. Nic jej nenapadalo a sedl si bokem k oknu, aby viděl ven; inspirace však nepřicházela. Na zdi zachrčel reproduktor a do lokálu se snesly tóny šlágru. Jako Deus ex machina, řekl si a před oči vystupují scény z filmů s podobnými náhlými událostmi: ticho poledního lesa nebo předměstského večera se stříhem na obraz a hluk tryskového letadla a jiné, za kterými dosud hledal úmysl autorův marně. Stejný způsob ozvláštnění, říkal si.

Usmívá se, druhé pivo, objednává cigarety.

R . V A L U Š E K

Stále blízko i daleko

Z božího lůna výdech i vzdech
Žár Ducha nad Lodicí
Plavcům blízký i vzdálený zůstává břeh
Plavcům v horečném úžehu snících

Tep srdce jim nutí
záslibnou píseň pěti
v zrychleném rytmu vesel
Lodice letí

Břeh spočinutí
stejně blízko i daleko
i při Početí

Ducha Svatého

V pohoří Psenců

V pohoří Psenců trnitě hoří Nebe
JSEM ŽIVOT ŽIVOT JSEM
pojď sem
v MĚ vplynout
ať bosého strávím tě v sebe

Ať strávím tě i s kamenem
odlitým tímže plamenem
ať letící jeho stín
nad hrobem proroka svého odčiním
/Pro Život věčný/

Pojď sem
ať jsem

Tvůj vklad k spáse

Tvůj vklad k spáse jsem
v čase údělném životem nevyvážil
Za slojí duše k Tvoji váze
zával slovní hluše snáze jsem páčil

A přec bílý koník
dál vprostřed hluše
klopýtkem jiskrně duše

Že činem bych se měl
vyvážit z viny
mezi zla zatloukat sebou klíny

Jen tak nedoplatek můj
u Tebe lehčí se stane
bohatý chudý Pane

M . V O D R Á Ž K A

1954

Den vystoupil z mlh
a němí... Ti odvrátili svou tvář k tvému políbení...
lněné vlákno osudu přepírá život - dej a dostaneš,
dej a bude tá přáno
a obé v nasycení - proroctví nevzatého
tiché a kradmé jsou polibky kterými nás celuje prostor
jen občas se jeho ústa pootevřou tak široce že cítíme
závan nekonečna
a jen opětný dotek nás zachrání od neviděného,
ne, každý prostor není pro nás určený
každý polibek nezní nám jako sen, jako hudba
neboť kterousi zvláštní volností života
jsme stavbou prostoru v němž být /přijít a odejít/
znamená, nemoci už konečné

vlny nočního příboje se tříští o mou náruč
moře neviděné, nespátřené, jen neustále znící v tobě,
a v mém

spádu

ten šum opravdu zní

odmyká srdce a ukončuje svoje vlnobití v čas započatý
a nenávratný

doba je těžší než rašeliniště času

proto se do něho neustále propadá, ztrácí.....

a tato "ztráta", nám odhaluje cestu

slova jsou jakési mosty které překlenují amorfni tvary
tam pod nami

které z pevného místa se vztyčují na druhý odlehlý pevný bod
ale to co je pod slovy...

ví kdo?

Ví kdo, že pod slovy je nikdy nespoutaný živel nevyslovení

ví kdo, že délka mostů je dána bezměrností vod

kolik přívlastků má most a z toho žádný nepatří vodstvu!

Překlenutí pro dva lidi

překlenutí cizí nezjevené pravdy

pravda cizí je naše a

naše pravda je klenbou z paží k propasti jednoho dne bytí

Být v proudu vod, strháván tlakem příštích dnů

osiřet v minulosti

nekonečné je předzrozené

všechno se Vrací zpět, a člověk jen teskně a bezděky
poslouchá hudbu odevšad

rozechvělost hlasu

zpěv který věčně rozechvívá

ve všech jazycích jež pijem v hlase svých plamenů

Všechno se vrací zpět, již není čeho se bát. Život došel k
smrti a promluvil k ní v snách. Ještě dnes k tobě zní zlíbaná
slova ponížení, kdy smrt pravila životu, "jsem tvá", jsem,
vrátíš se zpět bez tajemství mého. Jsem tvá, protože ty jseš
tělo a já mám jen křídla, ale nic z toho není úchvatné,
tajemství mé, není tajemstvím tvým, neboť ty neseš v sobě
předzrozené. Tvá mluva rukou dotýká se těla a slova jsou řečí
předzrozeného, jež se samopohybem předpíná /zrozuje/
do prostoru Noci

věčnost - místo kde máš osud mimo svoji dlan
věčnost, jen ona udílí nezištný zisk zkázy
věčnost, jen o stupeň předchází život,

žádná konečnost, žádný dech duše, ale nezrozené a živé
věčnost se vyvažuje trpělivým čekáním

který pavučinou času potahuje svráštělost věčnosti stáří
věčnost je vztah - důvěrný vztah k čekání.... nevěřím....
...na oknách se zbarvil tvůj šat a lehce vlaje když pootvírám
horní okno, přichází v tmách, ve světle které nás omývá
k hromadě času nedočkání

otvírám okno - své ruce

otvírám duši - své oči

otvírám nožem jícen - své slova

již nejde nic víc otevřít... a tak otevřen čekám na vyústění...
vím co může následovat, /co se může uzavřít.../ ale mé otevření
brání zapomenout... zapomenout, že jsem, trvám, že nepatřím
sobě,
že jsem otevřen a že nikdy nemůžu rozlámat svou pečeť života

V . V O J Á K

1951

Ptáte se, jak odstranit temné skvrny?
Temné skvrny odstraníme pomocí
temných skvrn na očním pozadí.

Zdá se, že slovo vytržení
znamená toto:
z jistého celku náhle část zmizí.
Jako z knihy list.
Pak teprve stává se kniha srozumitelnou.

Existují-li okamžiky pravdy,
pak se neubráníme otázkám.
Neubráníme-li se otázkám,
pak neexistují okamžiky pravdy.

Hledat východiško znamená:
zatím žádné není
t.j. za tím žádné není

Nemohu o ničem mluvit,
všechno jsem sám popřel.
Nemohu nic popírat,
o všem už jsem mluvil.

Už vím dobře
Jak zvíře
Zalézt, nespát, tupě ležet
Mručet, mručet, mručet

Snad včas jsem pochopil, že v knihách
přečtu jen to, co je v knihách,
naštěstí jsem pochopil, že mluví o
jednom, to znamená o tom, co se domníváme,
že je pro nás základní nebo důležité.
Na tom však záleží nejméně. Lze to říci
holou větou nebo jinou větou.
To zajímavé i důležité je právě ta
holá či jiná věta.

On není tupý
nebo snad hloupý
on jen souvisle
sneží si vysvětlit
svou tupost
nebo hloupost

M. VOPÁLKA

1955

Z I M N Í N O C

Nad horami tréskutě jiskří noc.
Nelítostná tvář měsíce umrzla
na čirém nebi.

Jako kulaté jehly!
V bílém zakletí křehne usedlost
v měsíčním prostoru, osamělá a němá.

Za stodolou tiše klapnou dveře seníku.
Jako bych se kous do jazyku!
Těžký a sladký výdech,
žena se zmámeně vypotácí a zvolna se rozplyne
v mrazu.

Jako bych v dálce slyšel kazoo!

Špičaté zuby rampouchů zeslábnou.
Měsíc se rozkročil nad hřebenem.
Jako bych voněl hovnem!

Strastiplná pouť od stopy k stopě,
za kouřícím dechem psa, za jeho štěkotem
a kňučením.

Jako bych viděl rudý dům!

Minihra

Šel z hospody, pivo mu stouplo do hlavy.

Potácel se po chodníku, za malou chvíli se potácel si odlehčit k obrubníku.

Hlavu měl těžkou jako olověnou kouli.

Ruce, nohy a celé tělo bylo tak veliké, jako tři činžáky.

Hlava spadla s krku, kutálela se přímo ke kanálu.

/Pauza + hudba/

K: Jsme dlouho rozdělení. Nezdá se ti?

H: Ani ne!

K: Vyšplhej se na můj vrchol.

H: Nevyšplhám se - jsem kulatá! Tvoje části těla odmítám ovládat.

K: Nebuď nafoukaná - kedlubno!

H: Pro tebe jsem možná kedlubna.

K: Neber si to tak, "má hlavo".

H: Už nejsem tvá hlava. Jsem hlava sama pro sebe.

K: /nasraně/ Nasaď se na krk!

H: To nemůžu, jsem kulatá.

K: Kdo bude konzumovat alkoholické nápoje?

H: No tvůj krk a pak žaludek.

K: Co když bude žaludek přeplněn. Co pak?

H: Máš přece otevřenou hlavu - jestli se to může hlavou nazvat. Začíná smrdět kanál, nezlob se, ale musím se od toho smradu odkutálet. Čau?!

Hlava se odkutálela o pár metrů dál k dalšímu kanálu a opodál stojí tělo a krk.

Ochablý tělo s krkem se připlazí k hlavě a u kanálu lehne.

/Pauza/ Na dalším kanále stojí fízl.

K: Pojď se spojit, už nemůžu!

H: Nepůjdu! Najdi si jinou "kedlubnu", já s tebou nejedu!

K: Neblbni, já to s tebou myslím dobře.

H: Nemyslíš! Táhni! Já si najdu jiný tělo!

Mlhavá noc, kolem jsou spousty mlhy, jako v mlékárně mlíka. Okolo krku s tělem, které leží na obrubníku a pod obrubníkem na kanále, je hlava. Okolo jde muž se ženou, během cesty se zastavují.

/Pauza + hudba/

Ženský výkřik.

M: Co se ti stalo?!

Ž: Podívej se nalevo - to je hrůza.

M: A co, nic nevidím - jenom tebe.

Ž: To je hrůza, je mi špatně.

M: U obrubníku leží vožralej chlap. Pojď, nevšímej si ho, jdeme domů, mám tam ještě jedny ameriky a flašku vína, budeme se veselit. Co ty na to?

Ž: To je hrůza, ten chlap nemá hlavu!

M: Co? Co to blábolíš?!

Ž: Podívej se!

M: No jo! Pojď pryč, nebo ještě budeme mít malér.

Ž: Ne, musíme to oznámit na VB.

M: Nic nebudeme ohlašovat, nechci s nima mít nic společného. Pojď!

Ž: Nemůžu!

M: Pojď! Nebo se dostaneme do prúseru. Tak jdeš?

Ž: Jak myslíš.

M: Tak jdeme!

Ušli pár metrů a uslyšeli tak blízko někoho mluvit.

Ž: Bezhlavej mluví - pojď se tam podívat!

M: Máš halucinace? Jak může mrtvola a mrtvola bez hlavy mluvit? Jdeme dál!

Ž: Já to slyším!

M: Já také, toho si nevšímej. Tak jdeme! Nebo tady budeš stát?!

Ž: Tak jdeme. Je to asi ta halucinace ze sexu.

Tělo s krkem leželo u obrubníku, z krku teklo zvětralé pivo a taky krev. Hlava na kanálu koulela očima. Umírající tělo...

K: Pojď se spojit, "má hlavo".

H: Nikdy!

K: Uvidíš, že to bude v pořádku.

H: Nebude.

K: Pojď se spojit!

H: Neotravuj, mám tě už po krk!

Hlava si našla své tělo. Krk a tělo zvětralo u obrubníku.

- Konec -

Zavařovací sklenice

Nač bych chodil do práce,
rači bych se zavřel do zavařovací
sklenice.

Zavřenej budu mnoho let,
až bych v ní votek.
Ve špajzu by ta sklenice byla,
špína by z ní padala.

Až by špíny bylo metr,
pak bych se malou ~~škvírou~~ škvírou na svět mrk.
Párkrát jsem mrk a mám světa pokrk.

Skleněné víčko zatím zaschlo,
mně v krku vyschlo.
Špajz alkoholem voní, já se nemůžu
dostat z ní.

Něco prasklo, prstem strkám na
skleněné víčko.
Už mám hlavu v otvoru, nevím jak tady
dlouho budu.

"Morek" v kosti není potřebný

Mám rád lidi,
kteří mají jednoduchý mozek.
Ta svíčka na svícnu
má také knotek.

Je potřebná.

Taž jako knotek,
také jednoduchý mozek,
dělá kost, co je v ní morek.

Jednoduchostí porazím svůj mozek,
stane se ze mě morek.
Mám rád lidi, kteří mají
jednoduchost a také duchapřítomnost.

Ach ten mozek,
co je vůbec mozek,
to je ten morek.

1.3.1977 U Vejvodů

/jsem jak fabrika, už mě nebaví ta čeština/

P . W I L S O N

A WOULD-BE ABSTINENT'S COMPLAINT

/A Bouquet of hang over Ogden Nasheries/

Beer drinking with friends could be a fine social ritual
If it weren't that the day after were usually such a
son-of-a-bitchual

Though not even my wife has anything against my drinking the
odd pivo
When I overdo it she lets me know in no uncertain terms that
it's beneath my niveau

Yes, social drinking in good company can be a wholesome enough
frolic
But more and more it becomes less and less fun when it crosses
your mind that you, like the drink, may be alcoholic

And then you begin to think it's about time you began to
teetotal

Before your mind becomes, as the Czechs would say sclerotol

But it isn't so esay, as even the most amateur wassailer can
tell you

For you need more than mere desire, resolution or will power
to compel you

Some desperate souls, to avoid the ambiguous delights of
inebriation

Go so far as to seek out, find, and ultimately be granted
incarceration

And some, like Steklik and Zbysek, and I could name you a few
others

Simply buy a ticket, board a train, and go home to their
mothers

Some take the bourgeois way out and buy cars

On the theory that time spent behind the wheel can't be spent
in bars

Others ask their wives to lock them in when the thirst hits'em
And not to open the door or answer the phone or let them out
until it quits'em

Then there's a pill you can drop in your drink, causing
a disagreeable indisposition
And this is supposed to lead to a voluntary, selfimposed
prohibition

Yes, the problem is wide, and solutions are certainly legion
But one of the best I know was invented by an old man, a
Glaswegian

He never stirred from his room, remaining there from dusk
to dawn and from dawn to dusk
And never eating anything except an occasional biscuit or
perhaps a rusk

Nor ever did anything but sit and gaze out the window, or lie
down for a snooze
And all the while the old octogenarian was pulling away on a
bottle of his favorite booze

Yes, the solutions are legion, but above all they are personal
And each of us has to find his own way, for better or for
worsenal

As for myself, I fear that nothing can stop my imbibery
Short of out-and-out bribery

VE VLAKU,

BYLO JICH MRAKŮ.

15.7.1977

R . W I T T M A N N

1945

Co dělá lev v kleci?
Má radost ze života přeci.
Má sociální zajištění přeci!
Může si i zarvat přeci
/tiše do peřiny/

BÁJEČNĚ!

Nástup

každou vteřinu života - AJAJA!
v dotecích nekonečna - ŠRUMPAPA!
pod kopyty oblak - CHÁÁ!
i týhle země - PRTPRT CILILINK!
v centru Evropy - BUBU!
Tak tedy spusťme - ACH!
ty básně psané kulometem - LALILÁ!
na apokalyptických koních - HUI!
na ose vývoje - HOVNO!
v záři krupobití - DAWEX BACHA!
pod břitvou šílenství - Ý + Á
po kolena ve střevěch - MRDEJ!
HRRR! - ty vole blbej.

PROMIŇTE

promiňte, přehlédl jsem vaši livrej a epolety,
promiňte! - už bych vás ani nepoznal,
promiňte, udělalo se mi šoufl,
promiňte,
že jsem vás nepoblil.

BOHEMIA

Dudy, vozembouchy, píšťaly a bubny!
to krev země bojů vydupává
válečnej rytmus pod čelem,
keltský meče zaleskly se v očích!

Kacířským chorálem okovaných cepů!
vzplanuly tváře Čech,
z a p r a v d u - všechen dech!

To krev zpívá v žilách!
s plíce k roztržení
s roubíkem v ústech,
ve spáncích vření -

vojaka myšlenek!

TO Z TOUHY PO SVOBODĚ
MY HRDINOVÉ!
SKONČILI JSME V HOSPODĚ!

ŠIBENICE

Šibenice, to je moje!
to je něco pro můj krk;

už se třesu nedočkavě
až mi na ni povedou,
už se svíjím v divým tanci,
křepčím před tou nádherou!

Všechno klapne /žádnej trest/,
hoděj smyčku, špagát fest,
v krku buchtu,
nohy v luftu -

d o a z u r u v o n í c í .

P. ZACHOVÁLOVÁ

1950

Sochy

Sochy stvořené pro oblaka

Sochy s parapletem

S pivní pěnou ~~z~~ ústech

S roztaženými rukama

Plápolající v dešti

Nohy v bláznivě

Krásném blátě

Poslouchající Mahavishnu

Sochy v dlouhých košilích

V džínsech

Ušitých ze tmy

Posvátně nahé

Sochy počůrané ~~od~~ psů

A opilců

Sochy počmárané

Sochy modravě snivé

Sochy s ranou v zádech -

- Sochy bojící se

Člověka

/15.7.1974/

Absolutní růže

Absolutní tma absolutní

Bolest

- Neexistuje

Strmý spád snů

jež bolí

A odeznívání bolesti

zní

Jemným řinčením okenních skel

Ze nímž je svět

Jenž je mi už vzdálen

Jako můj první

dětský

příbor

Absolutní růže

Krůpěj krve na bostě

Absolutní transfúze

tvého dechu

do mé duše

Tvého dechu

Jenž zmlkl

Jako čerstvě pokosené obilí -

Absolutní láska

v okvětních lístcích

Heřmánku vyprahlosti

velkoměsta

Absolutní klus blouznivého

koně

zpítou nocí

červnového zrání

Absolutní blues Krůpějí

mé duše

Na strunách křečí rána

Absolutní spánek

S modrými sny úlevy Zapomnění

Absolutní tanec

Ve zmrzlinovém baru

Underground music

Absolutní chtění
 milenců
 ze slámy
V absolutní ráži
 světa
 Delvauxových holek
 S třešněmi na rtech

Absolutní zoufalství
Absolutní víra
- Neexistují
Absolutní tráva
V níž se válím
Se svými knihami sny a nemocemi
Absolutní slunce A absolutní bolest očí
 ze schizofrenicky rozkročeného světa
Absolutní údiv
Ze svlečení se do naha z nemocničních hadrů
Za bílého dne v nemocničním parku
 kde létají
 okřídlené ryby

/červen 1976/

P . Z A J Í Č E K

1951

Č . H .

CHTĚL BYCH ŽÍT
S ČERNÝM HAVRANEM
SPLYNOUT S ČERNÝM
JEHO LETEM

nechci v něm trvat
nechci v něm nekonečnit

chtěl bych se skrejt
ve stínu jeho křídel

a v černejších děrách
kousnout do života
a v černým peří
vůbec nezesmutnět

a v černý řece
vypustit svůj mozek
ať si tam z bahna
tvoří nověj pocit

zobákem jeho
vyklovat zrak děsu
černou vlasatostí
vydláždít své cesty
v černý skalnatosti
vyřknout vzácný slova
v černý barvě slunce
vybarvit myšlenky
v černým letu jeho
navštěvovat srdce
v černý skutečnosti
zařvat černou píseň
v černým přemejšlení
zabít černou tíseň

CHTĚL BYCH ŽÍT
S ČERNÝM HAVRANEM
SPLYNOUT S ČERNÝM
JEHO SVĚTEM

K O S T Ě N Ý R Á J E

kostěná sazenice
spletla si zrození
kostěná pijavice
kostěný stvoření

KOSTĚNEJ MOCNEJ TVAR
KOSTI MÁ Z PEVNEJCH GUM
Z KOSTÍ SE VAŘÍ
ŠEDEJ RUM

prchněme do kostěnejch hor !
prchněme do jednoduchejch tajů !
dejchá v nás šedej mor !
vstupme do kostěnejch rájů !

čí je ten kostěnej zázrak?
z kostěnejch krajů není návrat
spočinutí v klíně kostí a křečí
vyblítej kostlivec v křečí klečí
před oltářem kostěnýho vládce

ČAS 76

ČAS 77

ČAS NIKDY A NIKOHO

о б з а н

Předmluva		2
Úvod		5
Benetková M.	/1945/	6
Bierhanzl I.	/1958/	10
Bondy E.	/1930/	14
Brabenec V.	/1942/	26
Brikcius E.	/1942/	34
Březina A.	/1948/	39
Daníček J.	/1947/	42
Hájek M.	/1927/	46
Hanel O.	/1943/	50
Hejda Z.	/1930/	
a A.P. překlad E. Dickinsonové		61
Hlavsa M.	/1951/	67
Jirousová V.	/1944/	89
Karásek S.	/1942/	75
Kasal J.	/1951/	79
Kozelka M.	/1949/	84
Lampl P.	/1931/	88
Machulka Q.	/1950/	92
Maxera F.	/1943/	95
Mikeš P.	/1948/	98
Němcová M.	/1956/	101
Novák P.	/1952/	105
Nuska M.	/1931/	108
Pánek F.	/1949/	112
Pavelka J.	/1947/	118
Plíva L.	/1947/	
a kol. /Bílé světlo/		121
Převratská J.	/1945/	126
Skalický M.	/1952/	129
Soukup Ch.	/1951/	134
Stankovič A.	/1940/	138
Taubelová J.	/1948/	145
Unger J.	/1957/	150
Urban J.	/1940/	153
Valušek R.		155
Vodrážka M.	/1954/	158

Voják V.	/1951/	164
Vopálka M.	/1955/	167
Wilson P.	/1941/	174
Wittmann R.	/1945/	178
Zachovalová P.	/1950/	181
Zajíček P.	/1951/	185

Sebráno v jarních, letních a
zářijových časech roku 1977.
Dokončeno v říjnu roku 1977.

